

ISKRICE

**Glasilo učencev Osnovne šole Spodnja Idrija
Šolsko leto 2021/2022**

Glasilo učencev Osnovne šole Spodnja Idrija
Šolsko leto 2021/2022, številka 1

Urednica: Nataša Hvala

Prispevki: učenci in njihove mentorice:

Tanja Čuk, Romana Filipič, Lali Vehar, Andreja Filipič, Erika Kovač, Živa Čuk, Vida Makuc
Peternel, Ana Sever Božič, Mojca Vnuk, Vanda Trošt, Nataša Hvala

Likovna oprema: risbe in izdelki učencev

Naslovnica: Lucija Pavšič, 2. a

Spodnja Idrija, junij 2022

UVODNIK

Tudi letos imajo Iskrice bogato vsebino – veliko literarnih in drugih zapisov ter likovnih prispevkov. Velika ustvarjalnost in pripravljenost za pisanje številnih učencev je botrovala k vsebinski pestrosti in izvirnosti. Na tem mestu se prav lepo zahvaljujem vsem učencem za trud in pripravljenost, da svoje delo delijo tudi z drugimi, ter vsem učiteljem mentorjem, ki ste učence spodbujali, da so nastali tako čudoviti izdelki, s katerimi si bomo lahko malo popestrili čas. V razmislek, spodbudo in počitnicam na pot pa vsem namenjam zgodbo Trmasta sveča.

Česa takega niste še nikoli videli: sveče, ki se noče prižgati. Vse sveče na omari so se zgražale. Sveča, ki se noče prižgati, je nekaj nezaslišanega! Malo je manjkalo do božiča in sveče so bile vznemirjene ob misli, da bodo one glavni del praznika s svojo svetlobo, z vonjem, lepoto, ki jo obdajajo in razdajajo vsem.

Vse, razen tiste mlade rdeče in zlate sveče, ki je vztrajno ponavljala: »Ne in ne! Nočem zgoreti. Ko nas prižgejo, se v trenutku obrabimo. Hočem ostati taka, kot sem: elegantna, lepa in predvsem cela!«

»Če ne zgoriš, je, kot da bi bila že mrtva, ne da bi sploh živela,« je rekla stara sveča, ki je videla že dva božiča. »Narejena si iz voska in stenja, vendar to ni še nič. Kadar goriš, takrat si zares ti in si nadvse srečna.«

»Ne, hvala lepa!« je odvrnila rdeča sveča. »Priznam, da so tema, mraz in samota grozni, ampak še vedno je to bolje kot trpeti zaradi plamena, ki te žge.«

»Življenje ni narejeno iz besed in ne da se razumeti z besedami, treba ga je živeti,« je nadaljevala stara sveča. »Samo kdor zastavi svoje življenje, spremeni svet in hkrati spremeni tudi sebe. Če pustiš, da samota, tema in mraz prevladajo, bodo obdali ves svet.«

»Hočeš reči, da smo mi zato, da se borimo proti mrazu, teminam in samoti?«

»Seveda,« je odvrnila velika sveča. »Me izgorevamo in izgubimo obliko in barve, a postanemo uporabne in cenjene. Me smo vitezi luči.«

»Ampak izgorimo in izgubimo obliko in barvo!«

»Res je. Ampak samo tako lahko premagamo temo noči in mraz sveta,« je zaključila stara sveča. Tako se je tudi rdeča sveča pustila prižgati. Svetila je v noči z vsem svojim srcem in spremenila v svetlobo svojo lepoto, kot da bi morala sama premagati ves mraz in temo sveta. Vosek in stenj sta se počasi izrabila, svetloba sveče pa je še dolgo sijala v očeh in srcih ljudi, za katere je izgorela.

Naj nam bo zgodba v spodbudo, da bomo dobri drug z drugim, obzirni, da si bomo radi vzeli čas za druge, jim narediti kakšno uslugo, se zanje darovali. V prihajajočih počitniških dneh pa si spočijmo od šolskega dela ter naberimo novih moči za nove izzive v naslednjem šolskem letu.

Mentorica Nataša Hvala

ISKICE

UČENCI 1.A RAZREDA

PIŠČANČEK JE ZELO LEP. JE RUMENE BARVE. ZELO JE HITER. RAD JE PRI MAMI. IMATA ŠE ENO MAMO IN DVA ATA.

ANDRAŽ KENDA

MANCA PREZELJ

MOJ BRATEC IMA DANES ROJSTNI DAN. JAZ IN MOJA MAMI SVA MU SPEKLI TORTO. NA TORTI JE BAGER.

NIKA RUPNIK

MOJCA TRČEK

JAZ IMAM RADA MAČKE. VESTE, TUDI JAZ BI IMELA RADA MAČKA. MAČEK JE MOJ NAJLJUBŠI LJUBLJENČEK.

MANCA PREZELJ

MAJA GNEZDA

JAZ SEM DOBIL BRATCA. IME MU JE CENE. CENE JE NAJMLAJŠI V DRUŽINI. RAD GA PELJEM Z VOZIČKOM. RAD GA TUDI CRTAM.

TINE BURNIK

MANCA PREZELJ

PRI KARATEJU MI JE VŠEČ, KER SE IGRAMO ČAROVNIKA IN KATE. OB TORKIH SMO OBLEČENI V KIMONO. OB ČETRTEKIH LAHKO TUDI V MAJČKO.

NEJKA LUKAN

PIKA JE MOJ KUŽEK.
IMAM JO ZELO RADA
PIKO. MEČEM JI
ŽOGO. RADA JO
PELJEM VEN. KO
PRIDEM DOMOV, ME
JE PIKA ZELO VESELA.
PIKA SE Z MANO
IGRA.
NIKA GNJEZDA

MOJ KUŽA JE TAČKA.
TAČKA SE RADA
IGRA Z MENOJ.
MOJA TAČKA LOVI
SRNE.
TAČKA RADA
POBEGNE.
MOJCA TRČEK

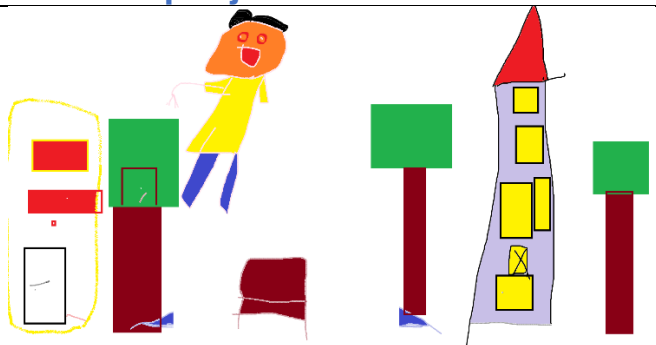
**UČENCI IMAJO ZELO RADI LIKOVNO UMETNOST. OB ZAKLJUČKU
ŠOLSKEGA LETA SMO USTVARJALI S POMOČJO RAČUNALNIKA.**

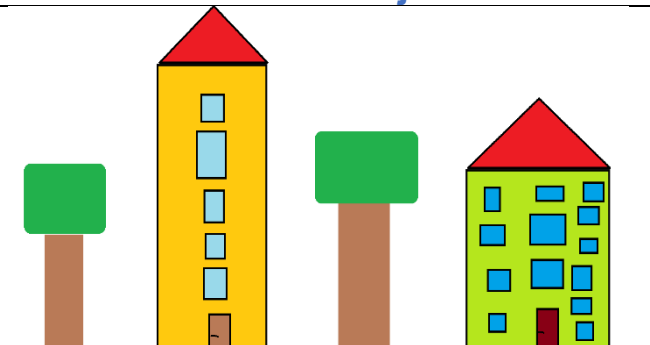
TINE: Supanje

NIKA GNJEZDA: Z ladjo v noč

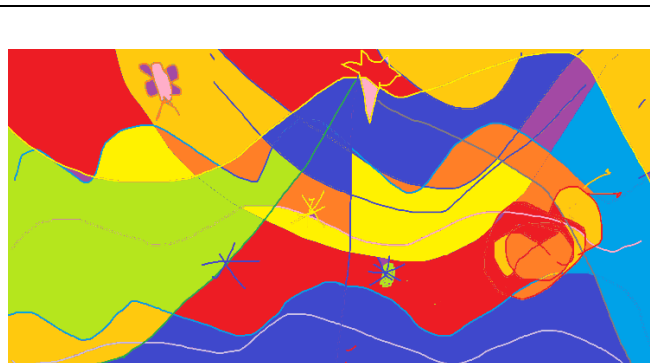
NEJC: Otrok se igra

PATRIK: Nove hiše

EVA: Hiša

JULIJA: Mešane barve

2. RAZRED

Šola v naravi na Medvedjem Brdu

V sredo smo se s šolo odpravili na Medvedje brdo. Po malici smo odšli na postajo, kjer smo počakali avtobus ki nas je odpeljal do Doma Medved. Tam so nas sprejeli in nas razporedili po sobah. Razpakirali smo svoje stvari potem pa je že sledil program. Z učiteljico Mojco smo se odpravili na kratek sprehod. Po kosilu je bilo eno uro počitka. Po počitku je spet sledil program. Ob šestih je bila večerja. Po večerji smo se stuširali in se preoblekli v pižamo. Prebrali smo še pravljico in si umili zobe. Spat smo odšli šele ob devetih. Tudi drugi dan je bil zelo podoben. Najbolj mi je bilo všeč plezanje po plezalni steni in opazovanje Lune in Sonca. Zadnji dan smo pospravili sobe in se po kosilu vrnili domov.

Šola v naravi mi je bila všeč. Zelo smo se zabavali.

Lana

Lana Pavšič, 2. a

Na Medvedjem Brdu smo delali veliko stvari. Najbolj mi je bilo všeč, ko nas je učiteljica Mojca peljala na sprehod v gozd in smo delali hišico iz vej. Najprej nam je ona pokazala nekaj idej, kako se jih naredi. Razdelila nas je v skupine. Jaz sem bila v skupini z Laro in Veroniko. Potem smo se lotile dela. Najprej smo si izbrale drevo, potem smo vzele dve visoki in debeli veji ter ju postavili na drevo. S tankimi vejami smo zakrile luknje hišice. Na koncu smo dodale dve veji in takrat se je hišica podrla. Bil je čas za malico. Ko smo pojedli, smo začele delati novo hišico. V njej smo bile lahko 4 osebe. Na koncu nam je učiteljica Mojca ocenila hišice. Bile smo zelo vesele. Nato smo se vrnili v dom Medved.

Lina BlaškoTušar, 2. a

NA MEDVEDJEM BRDU SMO PRVI DAN ODŠLI V GOZD. DELALI SMO HIŠKE IZ PALIC. LARA, LINA IN JAZ SMO NAREDILE SKUPNO HIŠKO. RAVNO KO SMO MORALE NALOŽITI ŠE DVE PALICI, SE NAM JE HIŠKA PODRLA. MORALE SMO NAREDITI NOVO. KO SMO JO ZAČELE GRADITI, JE ZVONILO ZA MALICO. PO MALICI SMO V PETNAJSTIH MINUTAH NAREDILE NOVO. KO SO SI UČETLJICE OGLEDALE NAŠO HIŠKO, SO NAS POHVALILE. PO PREGLEDU VSEH HIŠK, SMO SE VRNILI NAZAJ V MEDVEDJI DOM. TO URO SMO SE ZELO ZABAVALI.

VERONIKA TUŠAR, 2. a

NA MEDVEDJEM BRDU SMO SE UČILI TUDI PLEZATI. UČIL NAS JE UČITELJ GREGOR. NA ZAČETKU SO NAM POKAZALI, KAKO SE JE ZA PLEZANJE TREBA PRIPRAVITI. NADELI SMO SI ČELADE IN PLEZALNE PASOVE. PAS JE IMEL TUDI UČITELJ. PAZIL JE, DA NAM VRV NI PADLA NA TLA. KO SMO SPLEZALI DO VRHA, SMO SE PRIJELI ZA VRV IN SE ODRIVALI OD STENE, DA SMO PRIŠLI NAZAJ NA TLA. KO SMO PREPLEZALI PLEZALNO STENO, SMO SE ŠLI IGRAT RAZNE IGRE. PO IGRANJU SMO Z UČITELJEM GREGORJEM ŠLI NA SPREHOD. ZA MALICO SMO DOBILI DVE JABOLKI. ENO JABOLKO SMO POJEDLI MI, DRUGO PA SMO DALI PUJSOM. PUJSI SO ŽIVELI NA KMETIJI ŠINKOVEC. MALO SMO ŠE HODILI, POTEM SMO SE USTAVILI, DA NAM JE UČITELJ GREGOR POKAZAL, KJE JE TRIGLAV.

LARA SVETLIK, 2. a

Ko smo prišli na Medvedje Brdo, smo se vsi veselili tobogana. Prvi dan smo se razdelili po skupinah. Jaz sem bila v sobi Jelen. Bili so še Sova, Košuta, Zajec, Šoja, Miš, Kuna in Netopir.

Maša Močnik, 2. a

Prvi dan smo z učiteljico Mojco delali bunkerje v gozdu. Zvečer smo poslušali pravljico. Drugi dan smo fantje igrali nogomet in košarko. Zvečer smo opazovali luno. Tretji dan po zajtrku smo pospravili svoje stvari. Pri kosilu sem čestital učiteljici Mojci.

Urban Bajc, 2. a

Na Medvedjem Brdu smo drugi dan plezali z učiteljem Gregorjem. Imeli smo plezalno opremo. Bilo je zelo zabavno. Učitelj je rekel, da smo dobro plezali. Potem smo šli na sprehod. Na sprehodu smo se imeli lepo.

Timotej Lapanje, 2. a

Drugi dan po večerji smo se odločili, da gremo na tobogan. Zelo smo se zabavali. Po toboganu smo se razgibali, ko smo končali, smo šli pod tuš. Pred spanjem smo še prebrali pravljico, nato smo si umili zobe in odšli v posteljo. Naslednji dan smo zjutraj spakirali, pojedli zajtrk, nato pa smo na igrišču še plezali po plezalni steni ter odšli na sprehod. Ko smo se vrnili, nas je čakalo kosilo. Po kosilu pa smo šli domov. Na Medvedjem Brdu mi je bilo lepo.

Anže Moravec, 2. a

S šolo smo šli na Medvedje Brdo. Tam smo počeli veliko zanimivih stvari. Odšli smo v gozd, kjer smo delali hiške iz vej. S Timotejem in Urbanom smo naredili zelo veliko hiško. Uporabili smo dolge in velike veje, ki smo jih našli v gozdu. Veje smo naslonili na dolgo in široko deblo, med vejami smo pustili malo prostora za okno. Po malici smo gradili naprej. V hiški smo dali listje ven in potem našli tako vejo, ki je bila v obliki klopi. Ko je bila hiška dokončana, smo se vrnili v dom.

Vid Rupnik, 2. a

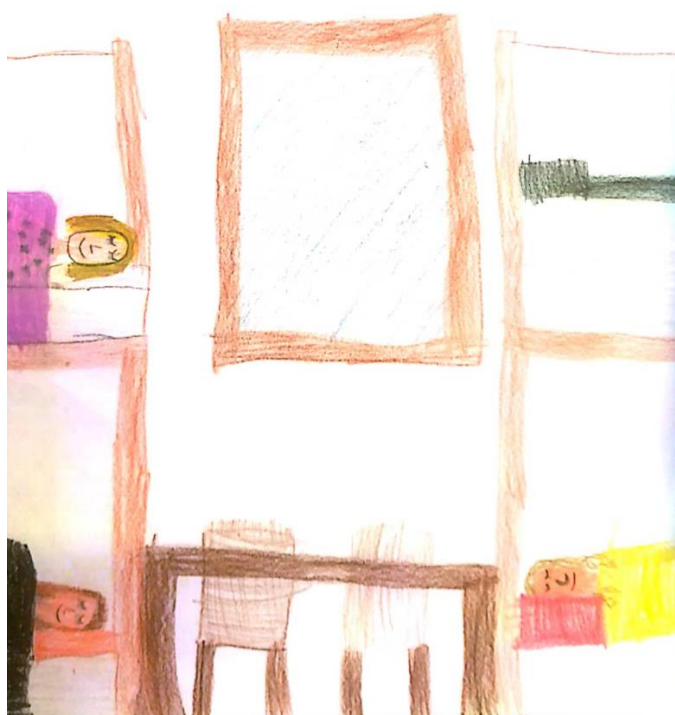
S šolo smo šli na šolski avtobus. Pripeljal nas je do Medvedjega Brda. Vožnja je trajala približno pol ure. Ogledali smo si sobe, potem pa razpakirali potovalke. Z Anžetom, Vidom, Urbanom in Timotejem smo odšli na igrišče, kjer smo igrali nogomet. Ko smo se utrudili, smo šli nazaj v sobe, potem pa na kosilo. Najbolj zanimivo mi je bilo, ko smo delali hiške iz palic.

Martin Pavšič, 2. a

Ko smo bili na Medvedjem Brdu, nas je učitelj peljal na sprehod. Prišli smo do smreke z dvema vrhoma. Povedal nam je, kaj vse je preživela. Bila je zelo zanimiva in nenavadna. Stara je okrog 120 let. Ko smo se vračali na kmetijo. Tam smo videli kokoši, pava, dva mucka in tri prašiče. Na koncu smo šli še na hribček in se spustili po klancu dol do hiše.

Anja Bolčina, 2. a

Medvedjega Brda sem se zelo veselila. Dneve sem preživljala z Mašo in Lano. Naša soba se je imenovala Jelen. Imeli smo veliko dejavnosti. Najbolj mi je bilo všeč plezanje in gledanje živali. Zajtrki, kosila in večerje so bili zelo odlični. Tudi pri toboganu sem se zelo zabavala. Pravljice smo brali oba večera. Zelo lepo sem spala in tja bi še velikokrat šla.

Zala Bajt, 2. a

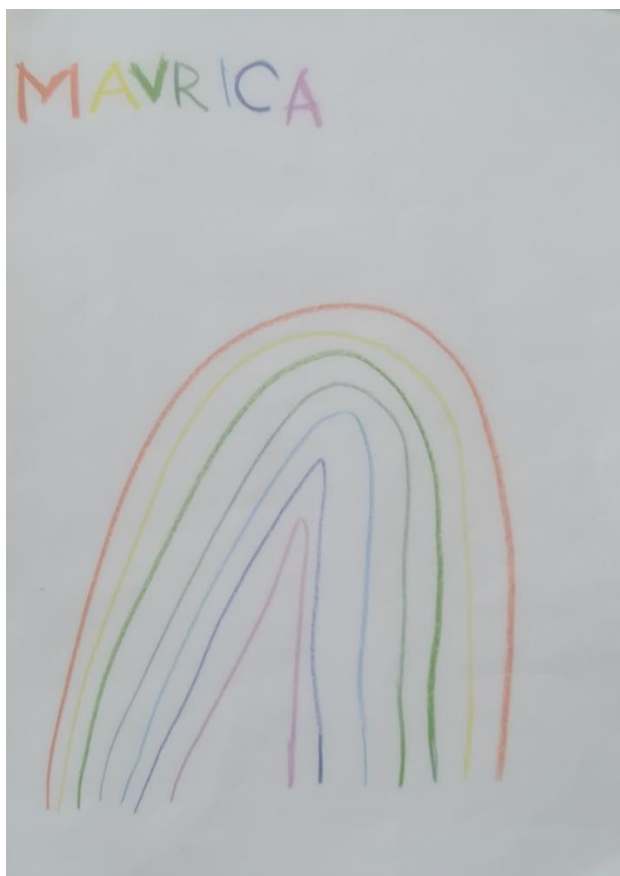
Na Medvedjem Brdu smo prvi dan odšli v gozd. Delali smo hiške iz palic. Lara, Lina in jaz smo naredile skupno hiško. Ravno ko smo morale naložiti še dve palici, se nam je hiška podrla. Morale smo narediti novo. Ko smo jo začel graditi, je zvonilo za malico. Po malici smo v petnajstih minutah naredile novo. Ko so si učiteljice ogledale našo hiško, so nas pohvalile. Po pregledu vseh hišk smo se vrnili nazaj v dom.

Veronika Tušar, 2. a

V sredo smo se s šolo odpravili na Medvedje Brdo. Po malici smo odšli na postajo, kjer smo počakali avtobus, ki nas je odpeljal do doma Medved. Tam so nas sprejeli in nas razporedili po sobah. Razpakirali smo svoje stvari, potem pa je že sledil program. Z učiteljico Mojco smo se odpravili na kratek sprehod. Po kosilu je bila ena ura počitka. Po počitku je spet sledil program. Ob šestih je bila večerja. Po večerji smo se stuširali in se preoblekli v pižamo. Prebrali smo še pravljico in si umili zobe. Spat smo šli šele ob devetih. Tudi drugi dan je bil zelo podoben. Najbolj mi je bilo všeč plezanje po plezalni steni in opazovanje Lune in Sonca. Zadnji dan smo pospravili sobe in se po kosilu vrnili domov. Pola v naravi mi je bila zelo všeč. Zelo smo se zabavali.

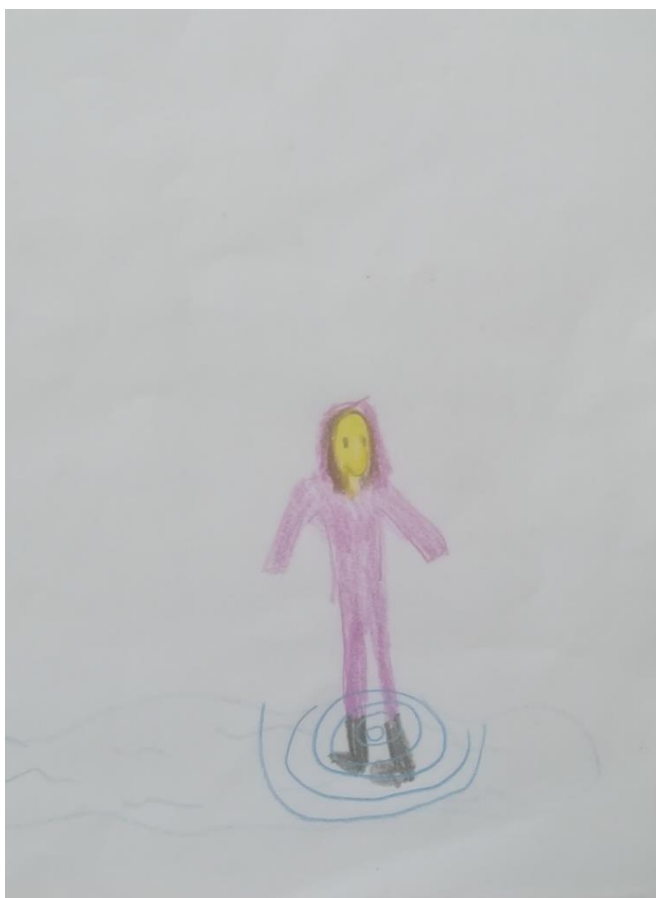
Lana Pavšič, 2. a

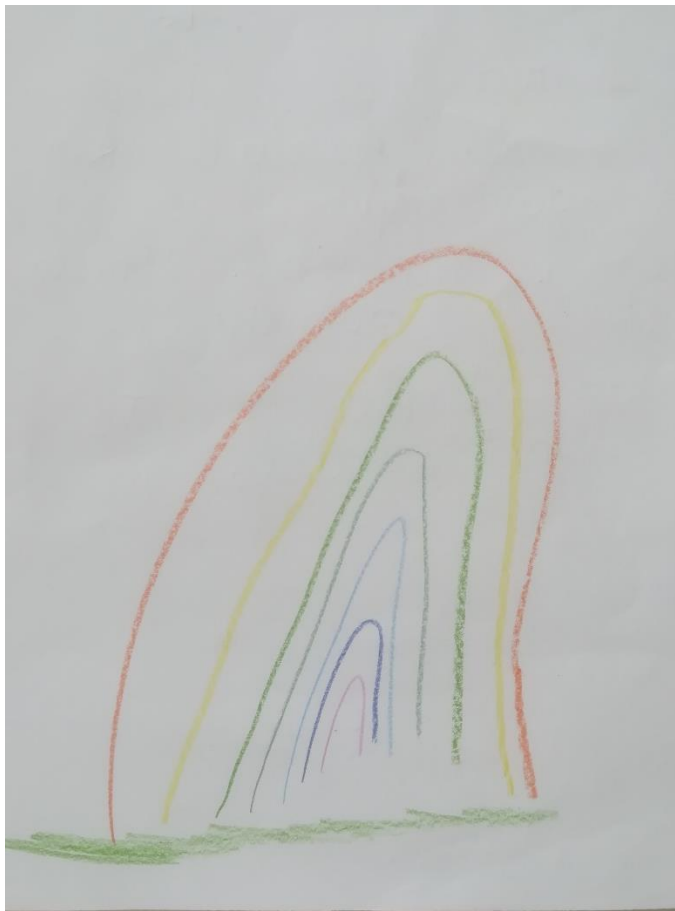
Na vrhu hriba je temen oblak. Bliska se in grmi. Strela je udarila v drevo. Veter je odpihnil oblak. Vse je bilo mokro. Zdaj se je prikazalo sonce. Deček in deklica sta prišla skakat po lužah.

Skačeta in čofotata. Pa se prikaže mavrica.
Poglej, je rekla deklica Aleksandra,
mavrica! Fantek Oliver je pogledal mavrico.
Imela je zelo veliko barv.

Imela je rdečo, oranžno, rumeno in še veliko
drugih barv. Potem pa pride čarobni ptiček.
Ptiček reče: Pridita z mano.

Najprej so šli po mostu, potem pa skozi gozd. Pa sta prišla do mavrice. Videla sta zaklad. Ko sta ga odprla, je prišla še ena mavrica. Odnesele sta ga domov in ga odprla, da sta spet videla mavrico.

Maša Močnik, 2. a

MEDVED IN ŽIVALI

AVTOR: LANA PAVŠIČ

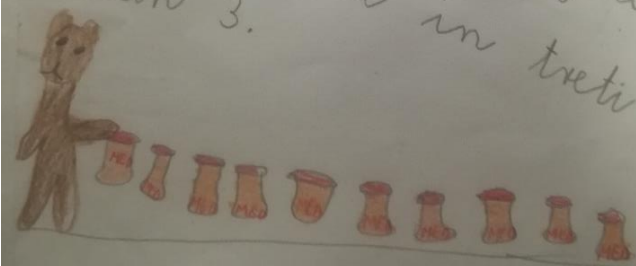
Pod dawnimi žasi je
živel star medved
Bruno. Imel je velik
brlog. Živali so ga
večkrat obiskale saj je
bil v brlogu pravi
sam.

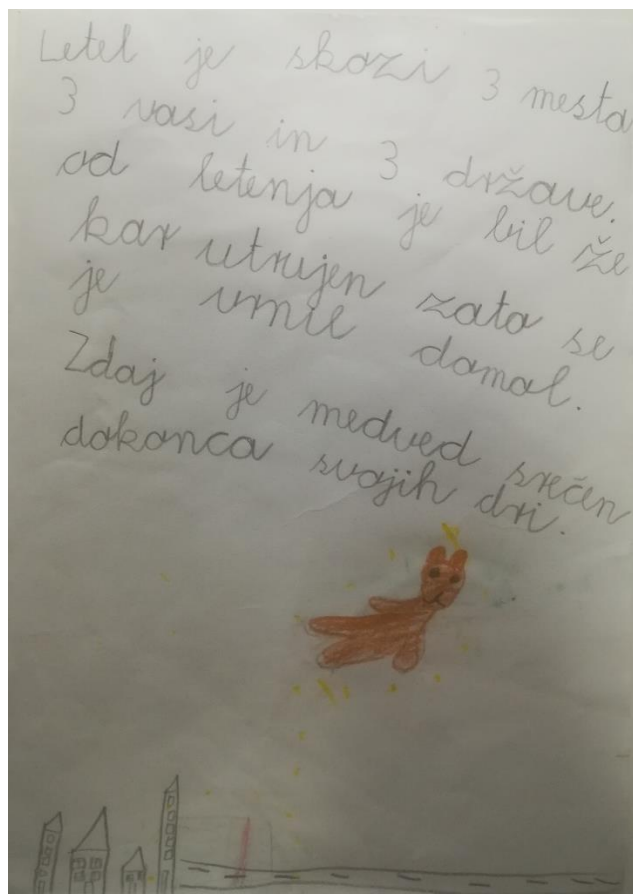
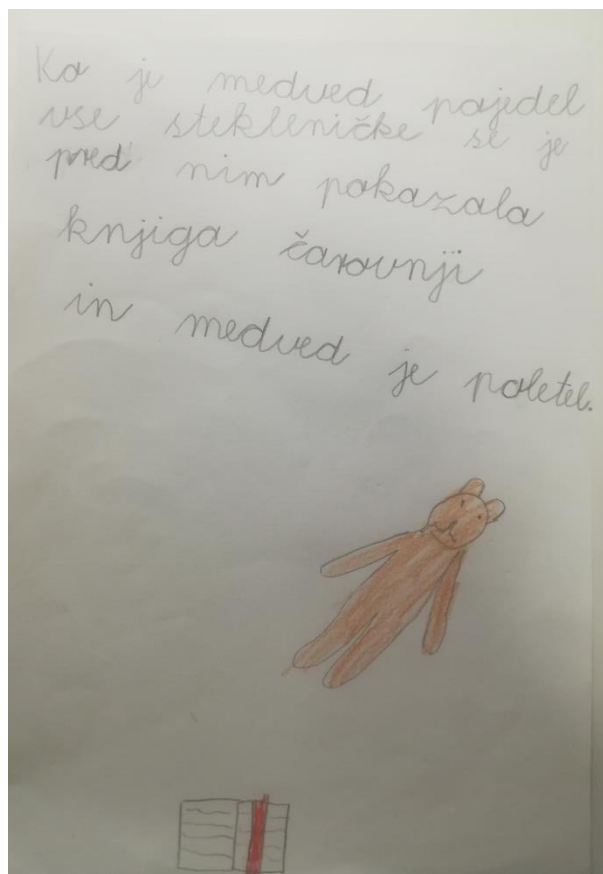

Kuhal si je čaj in se
sladkaval s piskati.
Ko je praznoval 80
let so ga vsi živali
iz gozda obiskale.
Podarile so mu 10 daril.

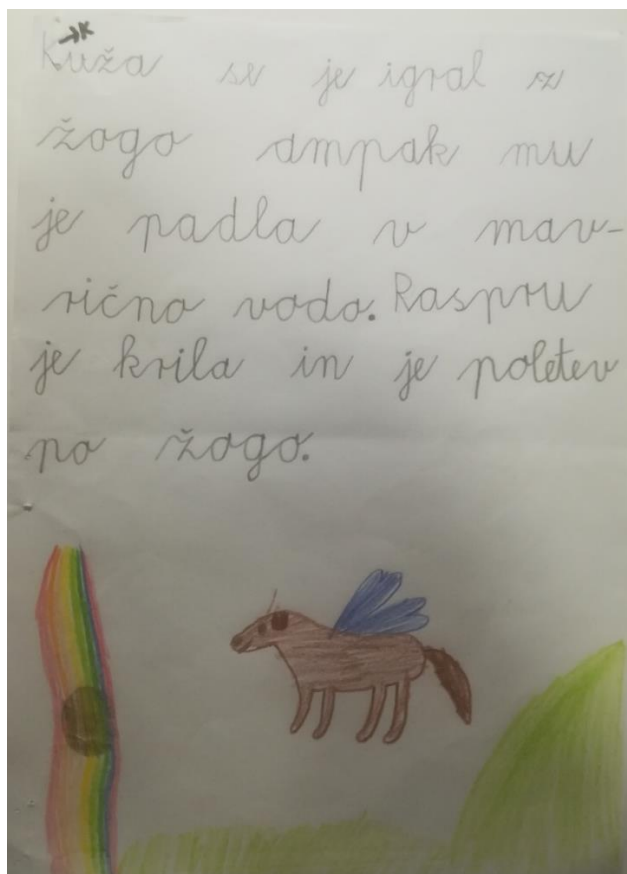
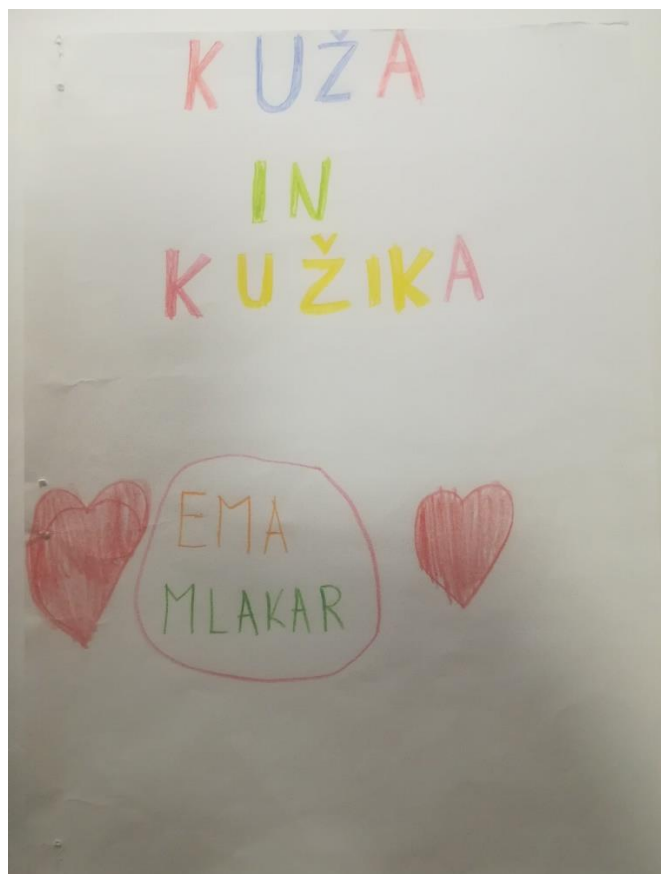

V
darilih je bila 10
stekleničk medu.
Star medved je bil
zelo vesel. Prvi dan
je pojedel 3 stekleničke.
drugi dan je pojedel
3 stekleničke in tretji
dan 3.

Lana Pavšič, 2. a

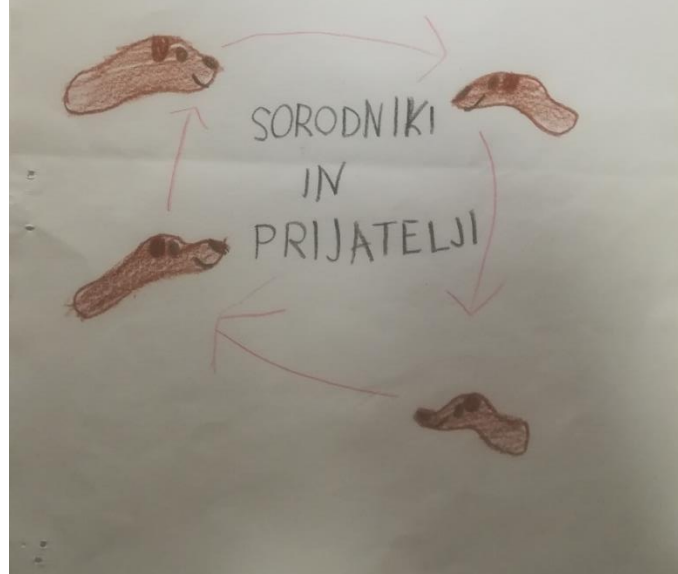
Šečal je zelo lepo,
kužiko z zlatimi,
krili. Vprašal jo je
če se bi poročila
z mano ob ma-
ričnem slapu.

Kužika sprejme
sprejem od kužka.
Pripravila sta por-
oko in sta se
poljubila.

Poročila sta vse
nasje snance in
prijatelje. Živela sta sreč-
na do konca svojih dni.

ZALJUBLJENA METULJČKA

Predavnimi časi je živel droben metuljček s črnimi črtastimi krili. Bil je drugačen. Ni bil podoben ne mami ne očetu. Želel se je igrati s šolskimi prijatelji, vendar so se vsi norčevali iz njega. Žalostno je preletaval travnik, ko je nenadoma zagledal skrivnostno metuljčico z zlatimi črtastimi krili. Na prvi pogled sta se zaljubila drug v drugega. Ustavila sta se in malo poklepetala. Metuljčica je dejala: prosim, nikomur ne povej, da si me videl. Metuljček seveda nikomur ne bi povedal zanjo, ker je bil zaljubljen vanjo. Nato sta šla vsak v svoj cvet. Naslednji dan, ko je moral metuljček v šolo, sta se metuljčica in metuljček spet srečala. Ko je prišel metuljček iz šole, ni mogel verjeti, da ga je pred šolo čakala metuljčica. Vprašala ga je, če bi šla na piknik. Ko sta jedla sendvič na travniku, sta si rekla, da se ljubita. In nato sta se čez nekaj mesecev, tednov in dni sta se poročila. Po poroki sta dobila tri male metuljčke. Skupaj so živeli v velikem mavričnem cvetu. Tako se je pravljica končala.

Anja Bolčina, 2. a

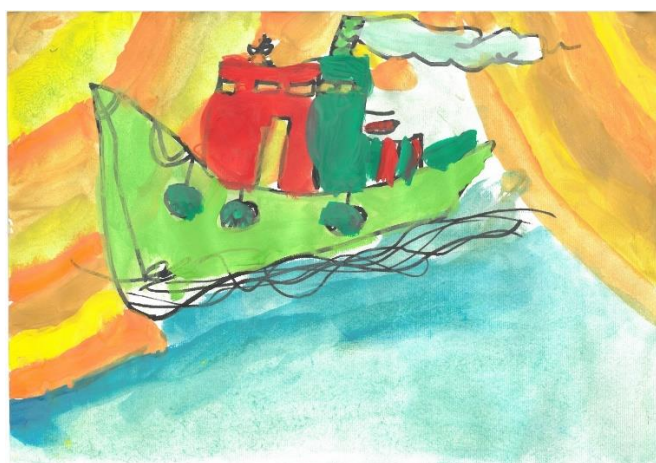
PROMETNA SREDSTVA NEKOČ

Anja Bolčina, 2. a

Zala Bajt, 2. a

Adea Krasniqi, 2. a

Ema Mlakar, 2. a

Lara Svetlik, 2. a

Anja Bolčina, 2. a

Maša Močnik, 2. a

Lucija Pavšič, 2. a

Vid Rupnik, 2. a

3. RAZRED

LUNA IN JAZ

Neke svetle noči
prihiti Luna in me zbudi.

Ponudila mi je sprehod
a jaz ji zatulim - tam je izhod!

Hotela sem spati,
a Luna ni nehala regljati.
Luno imam rada,
ampak me muči zgaga.

Luna govori z mano,
da bo drug teden imela zabavo.

Hoče me povabiti,
da me nauči kako je planet biti.

Se vidiva drugič,
ko polna bom spet,
da se pripravim celo noč bedet.

Marina Erjavec, 3. a

LUNA IN JAZ

Neke svetle noči
pride Luna in me zbudi.

Luna svetla zažari,
skozi okno me obsveti.

Ko me vpraša ali grem z njo,
ji pritrdim kar z dlanjo.
Nežno sva se objeli,
skupaj v nebo sva odleteli.

Tam z zvezdami sva se igrali,
na koncu pa še malo poklepetali.

Noč se je bližala koncu,
odhiteli sva nazaj k dvorcu.

Zjutraj sem za v šolo zaspala,
saj sem celo noč sanjala.

Iris Podobnik, 3. a

4. RAZRED

OREL POSEBNE SORTE

Bil je sončen dan. Iz gnezda je pokukal orel Val. Nobeden ga ni maral. Mama ga je odnesla k drugim orlom. Učitelj jih je učil leteti. Val je znal leteti, a je bil počasen. Nekega dne je bila dirka. Val je bil zelo počasen, a na koncu je bil prvi. Vsi so ga spraševali, kako je bil prvi. Učitelj je Vala vprašal, če bi bil učitelj letenja, in postal je učitelj.

Teo Peternel, 4. b

RDEČA KAPICA IN PALČICA

Nekega dne se je Rdeča kapica odločila, da gre obiskat svojo babico. Mama ji je pripravila košarico z dobrotami. Še preden se je odpravila od doma, jo je poklicala na video klic. Babica je bila vesela in rekla ji je, naj kar pride. Spomnila se je, da bi lahko šla še do Palčice. Ko je prišla do njenega doma, je zagledala Palčico na leteči rdeči preprogi. Rdeča kapica jo je vprašala, če gre z njo do babice, in Palčica je odgovorila: »Seveda, rada bi šla od tod, ker me želijo poročiti z žabcem.« Med potjo sta v gozdu nabirali rožice za babico in srečali volka. Hitro sta stekli naprej, vendar ju je volk ujel in napadel. Mimo je prihajal princ na belem konju in ju je rešil pred volkom. Nato ju je odpeljal do babice. V zahvalo princu sta priredili zabavo in povabili vse pravljичne junake. Zabava je trajala do naslednjega dne.

Urška Bolčina, 4. b

VOŠČILO MAMI
VEDNO MOJA MAMA

Ti vedno moja mama boš ostala,
naj karkoli se zgodi,
se vedno z mano rada boš igrala,
me objela v temi.

Ti vedno moja mama boš ostala,
naj karkoli se zgodi
in meni nikoli za objem prepozno ni,
čeprav grozno je slišati, da bo enkrat konec tvojih dni.

Ti vedno moja mama boš ostala,
naj karkoli se zgodi,
vedno z mano boš ostala,
do konca mojih dni.

Ela Pavšič, 4. a

Skupna maska 5 deklet iz 4. a

ZVONČEK

Mater zanima,
kdaj zvončke se zaliva.

Mati vpraša, kako se
z zvončki obnaša.

Jaz pa ji odgovarjam,
da pojma nimam.

Martin Ruseski, 4. b

POMLADNA METKA

Zaradi zime Metka smrka,
kako si želi, da pomlad
na vrata potrka.

Zvončki, trobentice, mačice, vijolice,
žefrani, kmalu tudi tulipani.

Metki želja se uresniči,
od veselja hura zakriči.

Eva Filipič, 4. b

CVETOČE ROŽE

Ferdinada zanima,
kdo že navsezgodaj te rože odpira.

Je to sosed Tine,
ki zgodaj v šolo odhaja?

Mar je to soseda Darja,
ki zjutraj domov prihaja?

Hm, le kdo je to,
skomigne očka.
Mar ni to teta pomlad?

Zelo mogoče,
odgovarja Ferdinand.

Žan Lapanja, 4. b

Nekoč je živel v sodobni štali z robotom koza s sedmimi kozlički. Imela je zelo veliko denarja, ker je prodajala jajca. Pozimi, ko je bilo zunaj 50 cm snega, se je v štali dolgočasilo sedem kozličkov. Koza jih je naučila igrati enko, da so se zamotili. Kozlički so se kregali, kdo bo zmešal karte. Ko je prišla pomlad, so se kozlički lovili. Koza jih je imela do vrh glave, zato jih je poslala loviti miši, da so imeli kaj jesti. Nekega dne je prišla Rdeča kapica. Kozlički so se z Rdečo kapico lovili in skrivali. Rdeča kapica je poklicala Noa, naj pripelje vse živali. Kozlički so se igrali in se učili od živali, ki so živele daleč stran. Kozlički so vse vedeli o svetu, ker jih je Noa vse naučil. Kozlički so se igrali, učili o svetu, o vesolju, ker so živali vse vedele. Nekega dne so v gozd prišli lovci, ki so lovili živali in jih vozili v druge kraje. Kozlički in živali so se skrili v štalo in se tam igrali. Lovci so šli na lov in ulovili veliko živali in jih vozili daleč stran. Kozlički tega niso pustili in so šli živalim pomagati priti nazaj domov.

Teo Peternel, 4. b

HIMNE OSNOVNE ŠOLE SPODNJA IDRIJA

Naša šola je zelo lepa.
Imamo dobre jedi in prijazne kuharice.
Imamo prijazne učiteljice in učitelje.
Imamo lepo kuhinjo.

Antonio Veljanoski, 4. b

Na OŠ Spodnja Idrija prepeva mnogo veselja.
Ravnateljica Janja Habe vse uredi, da je vse zabavnejše.

Tudi če oddelka sta samo A in B,
nas to nič ne prizadene, to je samo še boljše.

Hrana odlična je tako, kot še nikoli ni bila.
Kuharice so prijazne, zato z užitkom hodimo v jedilnico,
da iz nas še kaj zraste.

Krasno se imamo, petke se zelo razveselimo,
tako da v šolo radi hodimo.

Eva Filipič, 4. b

Ko se zjutraj prebudimo,
hitro v šolo odhitimo.

Pišemo in rišemo v zvezke,
oh, kako nam je lepo,
ko dobimo petkico.

Smo veseli, razigrani,
so prijateljstva med nami.
Vsi smo srečni in veseli.

Kristina Kenda, 4. b

Ko se prebudimo, z učiteljico se učimo.
Za povrh se posmejimo.
V odmor razživimo.
Po pouku gremo v podaljšano bivanje.
Naredimo domačo nalogo in se družimo.
Ob dveh se gremo domov zabavati.

Nika Kržišnik, 4. b

Na naši šoli imamo se lepo,
tukaj se učimo,
tudi pojemo.

Radi se imamo,
se skupaj igramo,
na vesel način pridemo do znanja,
saj za to poskrbi ravnateljica Janja.

Amadeja Lapanje, 4. b

RECEPT ZA DOBRO OCENO

Najprej vzameš vse zvezke in učbenike. Vzameš 1 žlico pecilnega praška, 5 žlic moke in 10 kozarcev vode. Vse skupaj zmešaš in nastane ocena 5.

Teo Peternel, 4. b

Prineseš lonec, noter daš zvezke in sol ter mleko. Tako nastane čarovnija.

Polona Jurman, 4. b

Sestavine:

- vedno se uči pred ocenjevanjem (200 kg)
- delaj si zapiske (500 kg)
- vedno poslušaj učitelja (1000 kg)
- delaj domače naloge (600 kg)

Priprava:

Vse znanje vlij v glavo. Zapiske dodaj v zmes, ampak spotoma še mešaj. Besede učitelja in znanje iz domačih nalog zmešaj v pripravljeni skledi. Ko dodobra premešaš, dodaj k drugi zmesi. Znal boš.

Amadeja Lapanje, 4. b

Sestavine:

- veliko učenja (10 mililitrov)
- ne obupaj (14 mililitrov)
- brez skrbi (5 dag)
- ne hiti z učenjem (7 dag)
- vadi in vadi (30 dag)
- ne pretiravaj z učenjem, ker se boš zmedel (15 dag)

Priprava:

Vse skupaj zmešaj in daj v hladilnik za 20 minut, potem pa v pečico za pol ure. To je to, sedaj pa že znaš. Bravo!

Nuša Likar, 4. b

Sestavine:

- vsi zvezki, papir, svinčnik, učenje, poslušanje učiteljice

Priprava:

Na papir si napiši vprašanja, nato poišči odgovore (poišči jih po zvezkih). Med poukom poslušaj učiteljico, dodaj še malo zraka in vitaminov, nato vse skupaj zmešaj. In tvoj recept je končan.

Eva Filipič, 4. b

Rabimo:

- vse zvezke za šolo
- vse učbenike za šolo
- barvice
- nalivnik ali svinčnik
- brisalec (če boš uporabil nalivnik)
- radirka (če boš uporabil svinčnik)
- markerje
- namizno svetilko
- sadje ali zelenjavo
- 1 liter vode

Postopek:

Vzemi vse potrebščine in jih nesi na svojo pisalno mizo ter se začni učiti. V zvezkih si kaj pomembnega podčrtaj tudi z markerji. Če je temnejše, si odpri namizno svetilko, da boš videl. Tako se uči vsak dan, da znaš skoraj vse (ali če se dovolj učiš, vse). Vmes, če pa postaneš lačen ali žejen, popij vodo ali pojej sadje ali zelenjavo.

Kristina Kenda, 4. b

PRAVLJICE

DOBRO SE Z DOBRIM VRAČA

Živijo, sem Celgavolasnel. Pomagam mlajšemu bratu. Hoče dobiti cesarjevo hčer. Dal mu je že drugo nalogo. Mora pojesti celega vola. To je naloga zame. Rad jem vole, ker so dobrega okusa. V eni uri mora pojesti celega vola. Še dobro, da sem jaz tu. Ob petih zvečer dobi vola na mizo. Ko cesar odide, pridem v sobo jaz in pojem vola. Še pred šesto zbežim v barko.

Danes me je v barki obiskal mlajši brat. Rekel je, da cesar še ni popustil. Dobiva še tretjo nalogo. Cesar je cesarično skril nekje v gradu. Morava jo najti. Sreča naju je doletela! Ravno takrat priskače govoreči osel. Zelo dobro zna iskati. Pa si rečem, zakaj nama ne bi pomagal. Prosiva ga za pomoč. Odgovori nama: Le če mi pripravita svoje mesto v palači. Odgovorim mu: Seveda ti ga bova. Šli smo v grad. Zaslišimo jok, prihaja iz omare. Z bratom in oslom smo odprli omaro. V njej je vsa objokana sedela cesarična. Končno jo bom dobil, si pravi brat.

Zdaj je mimo prišel cesar. Rekel je: Zdaj vidim, da tebe ne morem premagati. Boljši si od mene. Vzemi jo, tudi palačo, saj mene preganja konec. Brat je vzel palačo in cesarično. Dobila sta otroke, ki so se igrali z oslom. Jaz sem bil le svetovalec v cesarstvu. Vsi smo srečni in zdravi živeli do konca svojih dni.

Amadeja Lapanje, 4. b

CESAR, KI NI ŽELEL DATI SVOJE HČERE

Nekega je tretji brat spet šel do cesarja in ga vprašal: Lahko zdaj dobim tvojo hčer za ženo? Ne. Še eno nalogo imam zate. Kaj pa? Moraš mi prinesiti tri zlate kamne pa ti bom dal svojo hčer. V redu. ampak kje naj jih sploh najdem? Vprašaj Kamnjelučala, mogoče on ve. Potem je tretji brat vprašal Kamnjelučala. Rekel je, da so pri potoku in da lahko gre z njim. Šla sta do potoka in našla najprej prvi kamen, potem drugega in nato še tretjega, ki je zlat. Odšla sta do cesarja in mu dala zlate kamne. Cesar je vprašal: Kje sta jih pa našla? Pri potoku, je rekel tretji brat. Pa še obljubil si, da mi v zameno za kamne daš svoj hčer. V redu, dal ti bom svojo hčer. Izvoli. Hvala, je rekel tretji brat cesarju in Kamnjelučalu. Kamnjelučal je rekel, da z veseljem pomaga, cesar pa je šel po več kamnov.

Na koncu sta se tretji brat in cesarjeva hči poročila in odplula z barko v Anglijo in srečno živela do konca svojih dni.

Martin Ruseski, 4. b

O, TI CESAR PRESNET

Ne, je rekel cesar. Svoje hčere ti že ne dam, saj ni kar navadno dekle. Še eno nalogo ti dam. V naši vasi je en in edini velik vulkan. Če splezaš tja gor jutri ob zori, ti moja hči pripada, če ne pa ne. Treči brat je vedel, koga poklicati. Zimokihal, je zatulil. Ta se je kmalu prikradel izza vogala. Jutri ob zori bova odrinila na vulkan, mu je rekel treči brat.

In tako je tudi bilo. Sonca še ni bilo na dan in že sta Zimokihal in treči brat hodila po hribu navzgor, da bi prišla do vulkana. Pot je bila spolzka in mokra. Kmalu sta naletela na majčkeno leseno kočo. Zagotovo je zapuščena, reče Zimokihal, daj, vstopiva. Vstopila sta. Koča je bila prazna. Daj, odpočijva si, sta rekla. A koča ni bila povsem prazna, notri so živeli palčki. Vrnili so se iz rudnika in naleteli na Zimokihala ter trečega brata. Hej, so zatulili, kdo si upa vdreti v našo kočo? Oba sta se hitro prebudila. Zimokihal je palčke preštel 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. bilo jih je 7. palčki so vprašali, zakaj sta v njihovi koči. Razložila sta in jih vprašala, če se jima pridružijo na poti. Odgovorili so, da ja. Tako so se treči brat, Zimokihal in 7 palčkov odpravili nazaj na pot do vulkana. Prišli so do jame. Vstopili so in zaslišali globok glas. Zagledali so Brkonja Čeljustnika. Vprašali so ga, če se jim hoče pridružiti na poti. Odgovoril je, da seveda. Tako so se Zimokihal, treči brat, 7 palčkov in Brkonja Čeljustnik odpravili na pot. Prišli so do mogočnega vulkana. Hura, so zavpili. Pofotografirali so se, da so imeli dokaz. Kmalu so se odpravili nazaj v dolino. Ko je cesar videl, da so bili res na vulkanu, je cesar rekel: Kaj misli, da ti bom zdaj dal svoje hčer? Ne, ne bom. Treči brat je imel dovolj in poklical je Brkonja Čeljustnika. Cesar se ga je tako ustrašil, da je rekel: Vzemi mojo hčer, poroči se z njo, kar daj.

Tako sta se cesarjeva hči in teči brat poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Eva Filipič, 4. b

NAROB PRVLJICA

Danes vam bom za svoj govorni nastop predstavil pravljico o Rumeni rutici. Osnova za pravljico je pravljica Rdeča kapica. Idejo za nekatere like pa sem dobil tudi v pravljici Janko in Metka. Avtorja obeh pravljic sta brata Grimm.

Nekoč je živela deklica, ki je ves čas nosila rumeno rutico. Zato so jo vsi klicali Rumena rutica. Zelo rada je imela družbo svojega soseda Janka in njegove sestre Metke. Mama jo je večkrat prosila, da

je odnesla k sosedom star kruh. Njihovi trije zajčki so ga zelo radi grizli. Nekega dne so se vsi trije igrali. Rumena rutica se je med igro domislila, da bi odšli raziskovat bližnjo jamo. Ta jama je imela 7 rogov. Rumena rutica je s seboj imela čudežni prašek, ki se sveti v temi. Posipali so ga pred seboj. Ker so ga spotoma poteptali, so izničili njegov učinek in prašek se ni več svetil. Šele ko so bili že globoko v jami, so ugotovili, da za njimi ni več svetle sledi praška. Slišali so samo cviljenje netopirjev in smrčanje v daljavi. Od groze jih je stiskalo v prsih. Kot dobri prijatelji so se držali za roke in poskušali priti nazaj na površje. Še nekaj časa so taval, potem pa so prišli do velike jamske sobe, v kateri je smrčal jazbec. Poskušali so ga zbuditi. To so storili tako, da so ga požgečkali pod nosom. Jazbec je močno kihnil. Takoj ko se je zbudil, je zarohnel in jim namenil jezen pogled. Zagledal je tri prestrašene otroke in se hitro pomiril. Otroci so se opravičili, ker so ga prebudili, in ga lepo prosili za pomoč. Jazbec jim je zelo prijazno pomagal k jamskemu izhodu. Zunaj so srečali svoje prestrašene starše, ki so jih že ves dan iskali. Sedaj jih je še posebej skrbelo, ker se je začelo temniti. Vsi so bili zelo veseli, ker so bili ponovno skupaj. Jazbec pa je zgolj od daleč opazoval to veselo srečanje, s tem pa je dobil tudi tri nove prijatelje, ki so ga odslej redno obiskovali.

Nauk te zgodbe je, da si je v stiski potrebno zaupati in si pomagati. Poleg tega pa tudi to, da v nesreči spoznaš prave prijatelje.

Hvala za vašo pozornost.

Žan Lapanja, 4. b

NAROB PRVLJICA ZLATA KAPICA

Uvod

Nekoč je žvela Zlata kapica. Nekega dne se je odločila, da gre na obisk k bratrancu Niku. Vzela je košaro. V njej so bili bomboni in čokoladice.

Zaplet

Odpravila se je skozi gozd. Tam se je izgubila. Ni našla poti do Nikove hiše in domov tudi ne. Ker je mislila, da poti ne bo našla do večera, si je uredila ležišče in se odpravila po gobe za večerjo. Medtem ko jih je iskala, je nenadoma srečala lisico in risa. Kam pa kam? je zanimalo risa. K bratrancu Niku sem bila namenjena, a sem se izgubila, je odgovorila Zlata kapica. Lisica je zvito pogledala risa in vprašala Zlato kapico, kje živi Nik. Pri treh velikih borovnicah, je z veseljem odgovorila. Če ti midva poveva pot do tja, nama poveš kaj imaš v košari, je nadaljevala lisica. Bombone in čokoladice, je odgovorila Zlata Kapica.

Seveda sta bila ris in lisica lačna, zato so se dogovorili, da od Kapice dobita čokoladice. Lahko bi vzela še kokakolo v pločevinkah, ji je svetovala lisica, saj je hotela, da bi z risom požrla Nika, medtem ko je ne bo. Zlata kapica se je vrnila domov. Vzela je še kokakolo in odšla nazaj v gozd. Medtem pa sta požrešneža ugotovila, da Nika ni bilo doma, in se skrila za vogal, da bi dočakala deklico.

Ko se je Zlata Kapica vrnila v gozd, tam ni bilo več risa in lisice. Prispela je k bratrančevemu domu in ugotovila, da je na počitnicah. Vse bombone je pojedla sama. Ravno ko je odvila še zadnji bombonček, sta jo izza vogala napadla lisica in ris. Tekla je do lovca.

Razplet

Iskala ga je že celi dve uri, medtem pa še vedno tekla pred plenilcema. Ko ga je je komaj našla, je ravno ribaril. Hitro mu je ukradla pištolo in iz zasede ustrelila lisico in risa, a je zgrešila. Hotela se je vrniti domov, a se je spet izgubila, zato je za pomoč prosila lovca, ki ji je z veseljem pomagal. Naslednji teden se je Nik vrnil s počitnic. Spet se je odpravila k njemu z novo zalogo sladkarij in kokakole. Medtem ko mu je tri dni pripovedovala zgodbo o svoji poti, sta pojedla vse, kar je prinesla, zato sta se v kino odpravila gledat film. Ko se je vrnila domov, sta z Nikom šla k babici na počitnice.

Zaključek

Po prihodu s počitnic je Nik še en dan prespal pri njej. Iskat so ga prišli starši. Z Zlato kapico sta ostala najboljša prijatelja in še velikokrat bila na počitnicah pri babici.

Jošt Vončina, 4. b

NAROBÉ PRAVLJICA

Blizu gozda sta živelá drvar in njegova žena. Srčno sta si želela otrok. Nekega dne jima je uresničila želja. Žena je rodila tri deklice, ki so si bile podobne kot jajce jajcu. Da bi jih lažje ločila, je žena vsaki sešila kapico druge barve. Ena je tako postala Rumena kapica, druga Oranžna kapica in tretja Zelena kapica. Žena je kmalu po porodu zbolela in umrla. Drvar je bil zelo potrť, a ker sam ni mogel skrbeti za tri majhne deklice, se je znova oženil. Čeprav je drvar delal od zore do mraka, so trpeli hudo lakoto. Neke noči, ko so deklice že spale, je žena predlagala možu, da odideta v gozd in tam pustita deklice, da jih pojedó divje zveri. Drvar je bil zgrožen na njenimi besedami, a žena ga je prepričala. Deklice pa so slišale krute besed njihove mačehé. Rumena kapica se je domislila in nabrala belih kamenčkov. Naslednje jutro, ko so odšli v gozd, jih je spuščala na pot. Opoldne jim je mačeha naročila, naj pojedó kruh in počakajo, saj gresta sama globlje v gozd. A mačeha in drvar se nista vrnila. V trdni temi so deklice tavale po gozdu. Imele pa so srečo, saj so se kamenčki, ki jih je Rumena kapica spuščala po poti, svetlikali, ker je bila polna luna. Srečno so se vrnilé domov. Oče je bil presrečen, mati pa je kar pihala od jeze. Čez nekaj časa je mačeha možu spet predlagala, da bi pustila deklice v gozdu. Tokrat se je domislila Oranžna kapica in po poti metala kruhove drobtinice, da bi zaznamovala pot. Starša sta jih spet pustila v gozdu. Zmračilo se je. Deklice so iskale krušne drobtinice, da bi jim pokazale pot. A ptice so pojedle vse drobtinice. Tokrat so se res izgubile. Hodile so in hodile in kar naenkrat zagledale hišo, ki je bila sezidana iz tortic in piškotov, šipe pa so bile iz sladkorja. Približale so se ji. Ena je odlomila kos zidu, druga vrata, tretja sladko šipo. Nenadoma se je na vratih prikazala volkulja in na glas spraševala, kdo je njeno hišico. Ko je zagledala deklice, je v njih videla slasten obrok. Povabila jih je v hišico in jim obljubila, da se bodo lahko pri njej do sitega najedle. A imela je drugačne načrte! Želela jih je napitati in pojesti. Zaprla jih je v kletko. Nekega jutra je volkulja naročila Zeleni kapici, da zakuri peč. Ko je volkulja prišla preverit, ali je peč dovolj vroča, jo je Zelena kapica pahnila vanjo in zaprla vrata. Deklice so bile rešene. Odprle so predale v omari, kjer je volkulja hranila dragulj in zlato ter čudežno kroglo, ki kaže pot. Zložile so jih v torbo in odšle domov. Oče jih je bil zelo vesel, mačeha pa je od jeze umrla. Deklice so očetu povedale, kaj se jim je zgodilo. Odtlej so živele srečno in v bogastvu, oče pa se ni nikoli več oženil.

Aleks Gnezda, 4. b

TRIJE PRAŠIČKI SREČAJÓ RDEČÓ KAPICO IN VOLKA

Pred devetimi gorami in devetimi vodami so trije prašički živelí v gradu. Nekega dne so morali iti v gozd po gozdne sadeže, ker so morali skuhati marmelado. V gozdu so srečali Rdečo kapico, ki jim je pomagala nabirati gozdne sadeže. Seveda so tudi oni njej pomagali prečkati reko, ki pa ni bila zelo globoka. Vsi trije so stopili v reko in dvignili Rdečo kapico. Ko je minilo nekaj časa, je prišel volk in srečal je samo tri prašičke, ker je Rdeča kapica že odhitela k babici. Prašički so se volka zelo prestrašili in hoteli zbežati, ampak jih je volk dohitel in zgrabil enega od prašičkov in hotel ga je pojesti, a sta ga druga dva prašička začela žgečkati in brcati v noge. Tako je bilo, dokler ni izpustil prašička. Nato so mu začeli metati jabolka, da bi ga zamotili in hitro stekli v grad. Ko so prišli v grad, so vse hitro zaklenili in zaprli z lesenimi deskami. Volk je bil vedno bolj blizu gradu in ko je prišel, je začel razbijati vrata, dokler se niso zlomila. Prašički so bili takrat že skriti. Volk jih je iskal, ampak jih ni našel. Zato je šel k Rdeči kapici, da bi jo pojedel. Prašički so ga slišali, ker je to povedal zelo

glasno. Prašički so splezali na streho in pogledali, kje je volk, videli so, da jo je že pojedel. Poklicali so lovca, da spravi Rdečo kapico iz volkovega trebuha.

Ko je lovec prišel, je razrezal volkov trebuh in spraval Rdečo kapico ven. Prašički so bili zelo veseli, ker so spet videli Rdečo kapico. Tudi ona jih je bila zelo vesela, da jih je videla. Nato je volk imel veliko nesreče v svojem življenju, zato je pustil ostale na miru in so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Martin Ruseski, 4. b

ZVITI VOLKEC FREDI

UVOD

Neke jasne zvezdne noči je mama volkulja telefonirala v brlog svojim trem mladičem. Mislim, da je napočil čas, da se naučite loviti, jim je rekla. Danes zvečer si poskusite sami uloviti večerjo! Din in Tesa sta bila zelo razburjena. Poskakovala sta in norela ter se nazadnje zapodila v gozd, da bi si poiskala zajce. Jaz že ne bom lovil teh pametnih zajcev, je odločno rekel Fredi. Preveč sem neumen, da bi se dolgočasil s preganjanjem in zasledovanjem teh malih živali. K meni bo večerja prišla sama.

ZAPLET

Švignil je skozi gozd in prispel do ceste. Opazil je kočijo, v kateri se je peljala pepelka. Skozi okno je priletelo nekaj svetlečega in dišečega, pristalo je pri volkovih tačkah. Fredi se je približal in ... celo smrdelo je! No, kaj sem rekel? Dobra večerja in nič truda. Kako zvit volk sem! Ob vrnitvi v brlog je Fredi je ponosno pokazal svoj ulov. Mama je vzkliknila: Saj to je človeška hrana! Pogledala je Fredija, vendar se je kmalu umirila. Tesa in Din pa sta prinesla le miške. Fredi je torej našel najboljšo hrano. Naslednje jutro je mama volkulja svoje mladiče zopet poslala na lov. Sama je morala oditi v pekarno, kjer dela. Tesa in Din sta skušala uloviti sove. Te pa so zlahka odprhutale stran. Tesa je hotela splezati na drevo, da bi lahko bila na telefonu. Din pa tudi. Kako sta prismojena! Fredi pa si je mislil, da si bo tudi danes na lahek način poiskal hrano! Fredi se je odpravil v gozd. Prispel je do lovske kočije, pred njo je bila miza, na njej pa kosilo. Hitro je zgrabil hamburgerje, ki so bili na krožniku, in pohitel stran. Na srečo ga palčki niso zalotili. Ulov je prinesel v brlog. Mama volkulja je pohvalila Teso in Dina, da sta se potrudila. Prinesla sta namreč sinico in raka. Fredi je zavpil: Zdaj pa pogledajte, kaj sem našel jaz! To ni plen, ga je ustavila mama, spet nisi lovil. Še bolj si zvit, kot bi moral biti! Takoj v svojo sobo, Fredi! To si zapomni!

RAZPLET

Nocoj gremo na polje lisic! Glejte, da prinesete kakšno domov! Tesa in Din sta odhitela na polje in začela loviti. Fredi pa je mislil po svoje. Vem, kje bom našel okusnejšo hrano. Tako je odkorakal do kmečkega dvorišča. Zagledal je grdega račka. Pomislil je, kako slasten bi lahko bil. Hura! Kot naročeno. Čisto potihoma je odkorakal proti račku. En korak, dva koraka, tri korake. Takrat pa ... vse se je zgodilo naenkrat! Napadle so ga mravlje! Vse na njega! Fredi je nemočno gledal, kje je izhod. Zagledal je pot. Ucvrl jo je, kakor hitro je mogel. Tekel je in tekel in končno prispel do ograde. Hop! V ogrado in vse za njim. Hrska... prask ... kih ... Takrat je prišel obuti maček in napadal mravlje. Komaj je prišel in že je bilo konec te igre. Vdale so se! S Fredijem sta hitro pobegnila.

ZAKLJUČEK

Ves utrujen je prišel do brloga. Mama ga je okarala. Zakaj pustiš, da te rešujejo? Najprej premisli, potem naredi! Fredi se je opravičil za vso to zmedo. Hvala, ker mi pomagata. Obljubil je, da bo sedaj sodeloval s sestro in bratom.

Zdaj pa hitro v posteljo! Jutri greste loviti v vodo, zato se kar naspite!

Amadeja Lapanje, 4. b

VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV – NAROBÉ PRAVLJICA

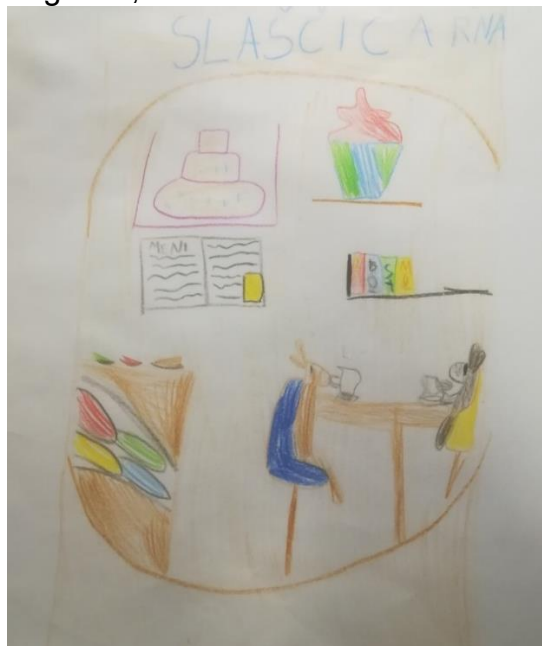
Nekoč je na obronku zelenega mesta stala lepa hišica, v kateri so srečno živeli mama divja pujsa in njenih osemnajst kozličkov. Nekega jutra se je mama krava odpravila v gozd. Poklicala je svoje kozličke, ki so se mirno igrali v bloku, in jim zabičala: ljubi moji otročički, v gozd moram. Lepo vas prosim bodite pridni in nikomur ne odpirajte vrat! Zmeraj lačna žaba se klati tod naokoli s svojim visokim glasom in roza tacami. Potem je mama koza odšla v gozd. Še dobra minuta ni minila, ko so bikci že zaslišali: Tok tok! Odprite moji otročički, mama krastača sem. Nekaj lepega sem vam prinesla, je dejal nizek grob glas. Ne ne bomo ti odprli! So odgovorili levčki. Ti že nisi naša mama, naša mama ima nežen ljubezniv glas. Volk si! Zdaj je šel volk, ki je bil strašno lačen, kupit Rio Mare, pojedel ga je, da bi imel nežnejši glas, slajši glas. Potem se je, ves sestradan, vrnil k hišici in potrkal: Tok tok! Odprite, ljubčki, vaša mama sem in prinesla sem vam svojo babico! Toda volk je prislonil na okno eno od svojih modrih šap. Ne, ne bomo ti odprli! So odgovorili kozlički. Ti že nisi naša mama, naša mama nima črnih tac. Volk si! Potem je šel kozorog k mlinarju in si je tace opral z moko. Stekel je nazaj k hiši in potrkal: Tok tok! Odprite, le brž mi odprite vrata, ljubi otročički, ne morem dočakati, da vam bom lahko dala ta lepa darila! Kozlički so slišali nežen glas, videli bele tace in so rekli: Čudovito, res je naša mama! Vsi srečni in zadovoljni so odprli vrata ... in v hišico je planil krokodil. Ko so kozlički prepoznali volka, so se razleteli po celi hišici, da bi se kam skrili, toda volk jih je drugega za drugim našel in jih s kožo in kostmi vred popil. Požrl je vse razen najmlajšega, ki se je dobro skril v ohišje stenske ure. Krokodil je sit in zadovoljen zaspal v travi. Ko se je mama kobila vrnila, je bila vsa hiša prazna! Skoraj bi se zjokala, a je zaslišala in zagledala najmlajšega kozlička. Kozliček ji je rekel: Mama, mama, volk je požrl vse moje bratce, morava jih rešiti. Mama psica in kozliček sta takoj našla volka, ki je sladko spal v travi. Teci domov po šivanko, škarje in sukanec, je rekla koza svojemu sinčku. Ko se je kozliček vrnil, je mama prerezala volkov trebuh in ... hopla, šest malih kozličkov skoči iz trebuha. Ko so se vsi objeli, je mama mačka naročila, naj vsak nabere en kamen in ga da v volkov trebuh. To so kozlički storili. Nato je mama koza še na hitro sešila čukov trebuh in odpeljala kozličke na varno v trgovino. Kmalu zatem se je volk prebudil, saj je bil strašno žejen. Skobacal se je na noge in odšel k tolmunu pit vodo, toda v trebuhu je čutil strašno težo. Ko je prišel k tolmunu se je sklonil, da bi zajel vodo, a se je zaradi teže vanj prekucnil in nihče ga ni nikoli več videl. Kozlički in mama lenivka pa so srečno živeli do konca svojih dni.

Eva Filipič, 4. b

SOVICA POSEBNE SORTE

Sonce je sijalo na gozd, kjer je bivala sovja družinica. Danes je mama sova, ki ji je bilo ime Kepica, izlegla tri mladiče. Bili so brez perja in imeli so zaprte oči. Gospa veverica je to veselo novico sčebljala po vsem gozdu. Sovice so se rade lovile po gnezdu. Potem pa se je pripetilo tole: Poleti so sovice odprle oči in dobile perje. Odskakljale so na bližnjo vejo. Prvi dve sovi sta odprhotali z veje visoko v nebo, tretja pa si ni upala. Ime ji je bilo Kara. Poskušala je, a ji ni uspelo. Mama Kepica jo je okarala, a sovica še zmeraj ni skočila. Takrat je mama opazila, da ji manjka eno krilo. Mama pa se je tako veselila trenutka, ko bi male sove veveričje lešnike metale v vodo. Kako bi bila vesela. Mama je po nasvet skočila k srni pod bukev, na kateri je imela gnezdo. Srna je novico o sovi Kari že vedela, saj je veverica že vse skričala. Vsi so veverico nadržli, naj neha prisluškovati gozdnim družinam, ki tega ne želijo. Medtem se je Kara v gnezdu igrala s svojo najboljšo prijateljico Kajo s sosednjega drevesa. Obe sta si želeli, da bi imeli skupno slaščičarno na sosednji smreki. Na tej smreki je bila velika duplina, kamor bi lahko prišle tudi srne, saj smreka ni bila visoka. Čez nekaj dni sta si Kara in Kaja pričeli pripravljati duplino. Kmalu je to bila že prava slaščičarna. Prijateljici sta se

dogovorili, da bo Kara pekla, Kaja pa dostavljala, saj je hitrejša. Vsi so bili nanju zelo ponosni. V slaščičarno so prihajali vsi. S tem se je Kara zamotila in ni mislila na krilo. Naučila sem se, da tudi če si drugačen, si lahko dober človek.

Amadeja Lapanje, 4. b

TELIČEK POSEBNE SORTE

Nekoč je živela krava po imenu Lizika. Ponoči sem se skotil jaz njen mladiček. Zjutraj in zvečer sem pil mleko, ki je bilo zelo okusno. Spal sem v hlevu na drugi strani hodnika. Bolela so me kolena, zato me je do mame odnesel kmet Milan. Nekega večera je prišel v hlev fant Janezek, da bi me peljal na sprehod, ampak jaz nisem mogel hoditi. Drugo jutro je v hlev priletela papiga Pepa. Tam je srečala mojo mamo. Pogovarjali sta se o težavah z mojimi nogami. Razmišljali sta, kaj bi počel, ne da bi obremenjeval svoje noge. Mama je predlagala Pepi, da bi me naučila človeške govorice. Bil sem priden učenec in sem kar hitro obvladal človeški jezik. Sedaj sem lahko drugim kravam, bikcem in teličkom prevajal človeško govorico. Veliko pa sem se pogovarjal tudi z Janezkom, ki me je vsak večer obiskal. Postlal mi je svežo steljo, me crkljal in hrabil, da bom nekoč lahko brezskrbno tekal naokrog. Postala sva zelo dobra prijatelja. Vsi smo bili zadovoljni. Jaz, ki sem lahko razlagal živalim in ljudem, pa tudi ker so končno vedeli, kaj želijo eni od drugih. Na začetku sem bil žalosten in obupan, sedaj pa sem vesel, ker sem tudi jaz koristen. Največja zahvala pa gre papigi Pepi, ki me še vedno obiskuje. Dobro napredujeva tudi z branjem. Kmalu bom lahko vsem prebivalcem hleva prebiral novice iz Kmečkega glasa. Nikoli ne obupaj, saj se vedo najde rešitev iz stiske in težav.

Žan Lapanja, 4. b

MAČEK POSEBNE SORTE

Nekoč predavnimi časi sta ata maček in mama mačka dobila mladička, ki je bil fantek in ime mu je bilo Franček. Nekega dne sta ga učila, kako izvohaš hrano, pa ni mogel, ker je imel slab vonj in ni mogel izvohati hrane. Naslednji dan se je srečal z njegovo prijateljico Mašo. Povedal ji je, da nima dobrega vonja. Maša mu je povedala, da lahko poizkusi tudi kaj drugega kot pa samo vohanje. Vprašal jo je, kaj bi še lahko poizkusil delati. Rekla mu je, da se lahko nauči hitro teči, loviti stvari in podobno. Maček je bil zelo vesel, ker mu je dala nasvete, ki se jih sam ne bi spomnil. Naslednji dan je rekel mami in očetu, da gre ven pogledat, katera dejavnost mu še najbolj gre. Po nekem času je ugotovil, da mu gre najbolj lovljenje stvari oziroma živali, saj je ulovil veliko miši

in druge stvari. Ni pa bil najbolj navdušen nad tem, da je znal samo to. Zato je drugi dan šel zopet ven in poizkušal nove stvari. Poizkusil je plezati na drevesa, vendar je takoj padel, zato je tudi obupal nad plezanjem. Nato je poskusil še skakati po oknih in strehah hiš. Ugotovil je, da mu je skakanje po oknih in strehah zelo zabavno in zanimivo, čeprav ni kaj preveč varno. To je počel več dni, dokler nekega dne ni obtičal na strehi hiše. Prišli so gasilci in so ga z lestvijo rešili. Na

srečo mu ni bilo nič hudega, je pa bil zelo prestrašen, zato tega ni več delal. Obupal je in si rekel, da je dovolj, če zna samo loviti živali, kot so miši in podobne živali. To so potrdili tudi njegovi starši, ker jih je zelo skrbelo, da se maček Franček ne bi hudo poškodoval. Skoraj vsak dan je šel ven in lovil živali in se z njimi igral. Franček je imel nato vsaj nekaj stvari, ki jih je počel, ko mu je bilo dolgčas. Starši pa so bili tudi zelo veseli, ker so vedeli, da se Franček ne bo mogel poškodovati s tem, kar rad počne.

Martin Ruseski, 4. b

SRNA POSEBNE SORTE

Nekega dne sem se preselila v gozd, saj je bilo tam, kjer sem živela prej, vse nasmeteno. Ko sem prispela v gozd, sem si mislila, da se bodo vsi norčevali, ker nisem bila taka kot ostale srne. Imela sem čudno zvito nogo in drugačno obliko glave kot ostale srne. A ni bilo popolnoma tako. No, nekatere živali me niso hotele sprejeti, saj nimamo vsi istih občutkov do drugih živali. Najbolj vesele so me bile srne, ki so me tudi sprejele v svoj dom. Bila sem zelo vesela, a hkrati tudi žalostna, saj nisem imela več vseh prijateljev iz prejšnjega gozda. A nisem obupala, saj sem vedela, da bom tudi v tem gozdu dobila veliko novih prijateljev. Drugi teden sem bila zelo žalostna in sem že skoraj obupala. A na srečo je k meni pristopila druga srna. Nato me vpraša: Ali je kaj narobe? Odgovorim ji: Nimam toliko prijateljev in z nikomer se ne morem družiti. Srna odgovori: Oh, popolnoma te razumem, bila sem v isti vlogi kot ti. Kar ti svetujem, je, da ne obupaš in ne oziraj se preveč na to. Ko te bodo bolje spoznali, bodo takoj hoteli postati tvoji prijatelji. Takoj sem se ji zahvalila in storila

sem to, kar mi je svetovala. In delovalo je! Čez nekaj tednov sem imela že veliko novih prijateljev. Na koncu so se vse živali zbrale in mi priredile lepo dobrodošlico.

Nuša Likar, 4. b

PIŠČANČEK POSEBNE SORTE

Nekega ranega jutra je na mali kmetiji zakričal petelin ter prebudil vse stanujoče na kmetiji. Razglasiti je hotel posebno novico. Njegova žena kokoška Kokodajska je dobila piščančke, tri rumene enega pa je še vedno valila. Bil je manjši od drugih. Vsi piščančki so bili še slepi in brez perja. Kokodajska se je že naveličala valiti četrto jajce. Nato pa se je nekega dne iz jajca le pokazal piščanček, a ta je bil drugačen od drugih. Bil je sivo-črn in zelo majhen. Ni se takoj prikazal izpod mame, ampak se je raje kar grel pod maminim perjem. Ko so vsi že vsi skakali okoli, se je najmlajši piščanček še kar grel pod mamo. Nato pa se je končno prikazal izpod maminega perja. Mama Kokodajska ga je spodbujala, naj hodi, a ni mogel. Nato je opazila, da ima eno krilo drugačno od ostalega, bilo je manjše in bilo je pokrito z manj perja. Potem je mama ugotovila, zakaj ni piščanček hotel hoditi. Bil je žalosten, saj ni bil tak kot drugi, in ugotovila je tudi, da so se mu bratci in sestrice posmehovali, saj je bil drugačen od drugih. Nato jih je okarala in jim povedala, da tudi če je nekdo drugačen od drugih, ga moraš lepo sprejeti. Čez nekaj dni pa si je piščanček opomogel in je začel jesti ter veliko piti in krilo je bilo vedno večje in bolj prekrito s perjem. Mama Kokodajska in njegovi bratci ter sestrice so pa le pozorno opazovali, kaj se dogaja. Mesec dni kasneje je piščanček že tekal okoli in se smejal. Čeprav ga je krilo še vedno malce motilo, je lahko sedaj veselo skakal in tekal naokoli. Bil je presrečen, saj je videl, kako je bilo hudo, ko je bil majhen. Mama temu piščančku do tedaj še ni dala imena, odločila se pa je, da mu bo ime Srečko, saj je srečen, da lahko z drugimi bratci in sestricami teka okoli in skače ter se zabava. Nekega dne so se učili leteti na kratke razdalje. Srečko se ni kaj prida veselil zaradi njegovega majhnega krila. Ko je prišel na vrsto, mu ni uspelo poleteti. Pa mu je mama rekla, naj ne skrbi in da se bo že naučil. A tekli so dnevi in meseci in Srečko se še ni naučil leteti. Pa je nad letenjem obupal. Naslednji dan je mimo priskakljaj mali zajček in Srečko ga je vprašal, kako se je naučil tako dobro skakati. On mu je odgovoril, da se je to naučil sproti. Potem pa se je Srečko odločil, da se bo stvari učil sproti. Šel je na vrt, kjer se je naučil nekaj novega o vrtnarjenju, v gozdu pa se je, kateri list pripada kateremu drevesu ... Tako je k Srečku vsak dan kdo prišel po nasvet. In Srečko je postal srečen bolj kot nikoli prej.

Naučila sem se, da tudi če si drugačen, se moraš s tem sprijazniti in to sprejeti za dobro ter da morajo to spoštovati tudi drugi.

Kristina Kenda, 4. b

5. RAZRED

ŽELVA IN PLASTIKA

Želva plula je po morju,
se igrala z ribami in drugimi živalmi.

Ko takole se je igrala,
je v mrežo zacepetala.

Želva z mrežo se bori
in živeti si želi,
ampak to se NE ZGODI!

Dion Habe, Lana Carl, Črt Debelak, 5. b

DOM

Med lepimi koralami lepa riba živi.
Tam se zabava in poigrava,
tam je njen dom in zavetje dobi.

Naenkrat sonce zasenči plastika,
gladina vode je prekrita,
koralni greben pa umira.

Mala riba lačna je in
zaradi tega tudi umre.

Jan Zajc, Drejc Gnezda, 5. b

NESRAMNE SMETI

Ko se mrož rodi,
se plavanja v morju razveseli.
Mali mrož se poigrava in zabava.

Čez minuto naleti na otok smeti
in se v mrežo ulovi
in ustavi se mu kri.

*Tjaš Pelhan, Nejc Rekajne Felc, Danijel Čuk,
5. b*

MALI NEMO V OCEANU

Mali Nemo po čistem morju plava
in se s prijatelji prijetno zabava.

Med koralami plava
in se v odsevu školjke ogledava.

Ko nekoč takole plava,
neznane prijatelja spoznava.

Z njim se poigrava in objeme deli,
a ta prijatelj ga kar naenkrat več ne izpusti.

Ta vrečka je za Nema smrtonosna,
zato ljudje v oceane ne mečimo smeti.

Hana Bajc, Nika Jeram

OCEANI JOKAJO

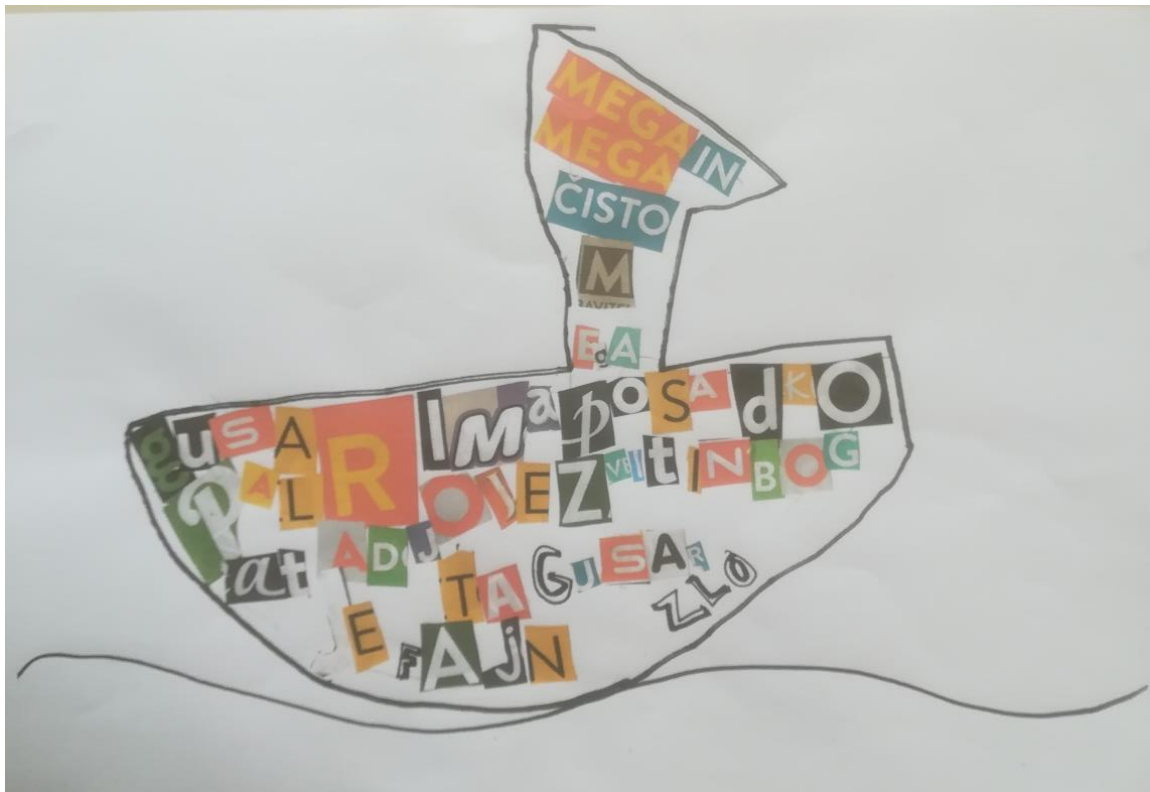
Morje šumi,
pljuska ob čeri,
velikim ribicam dom nudi.

Ko se ribice zabavajo,
nenadoma prileti kup smeti.

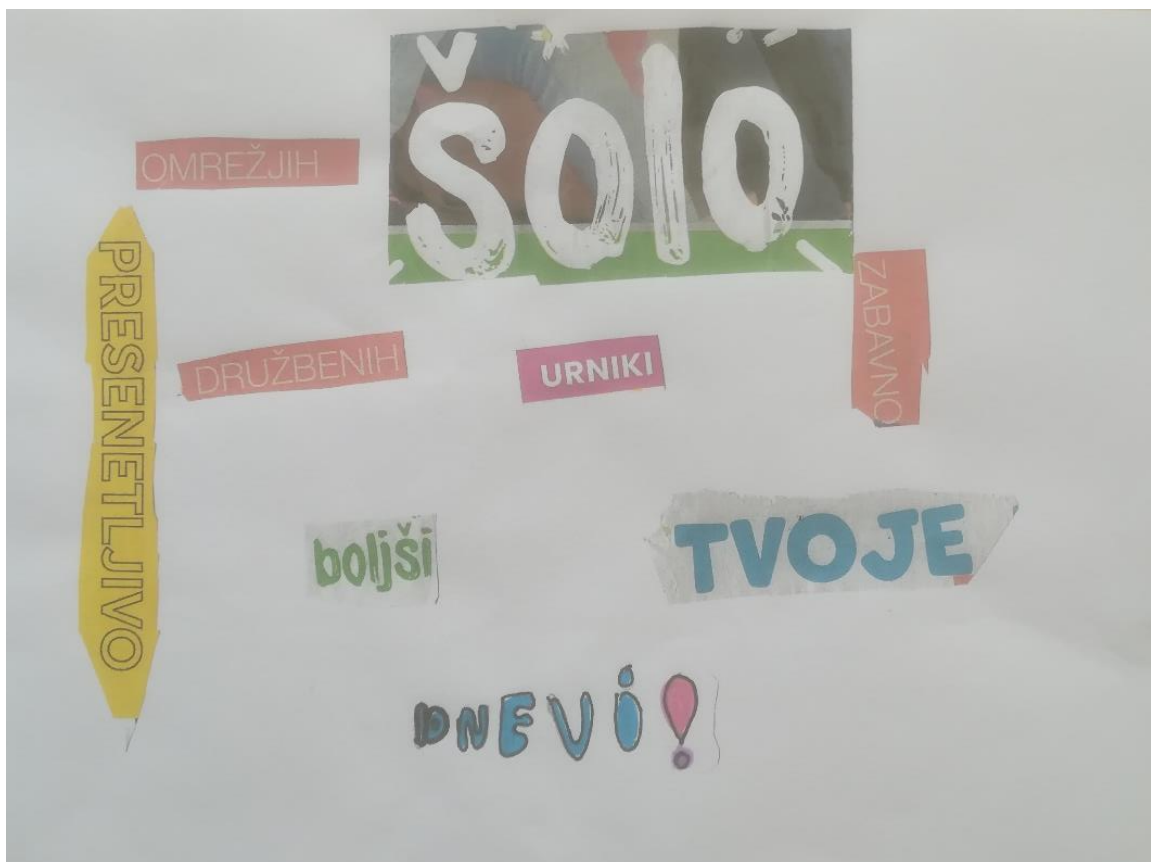
Ribice niso več zadovoljne,
temveč nejevoljne.
Kaj se z njimi zgodi?
Samo še večji kup smeti
v morje prileti.

Na dnu morja zabave ni,
ker malih ribic več ni.

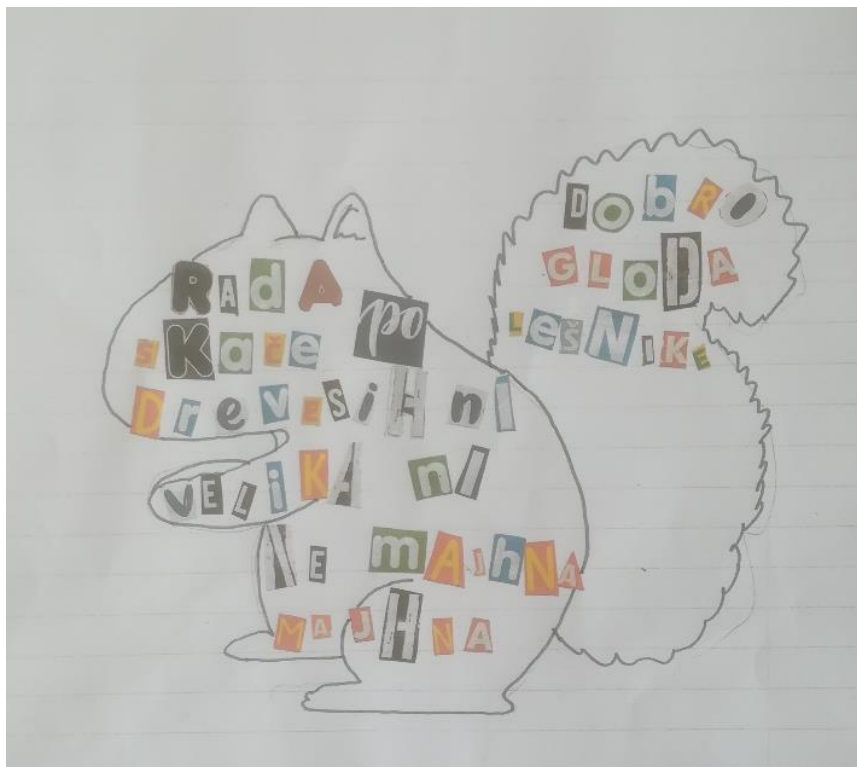
*Sara Gnjezda, Tajda Podobnik, Ela Jeram,
5. b*

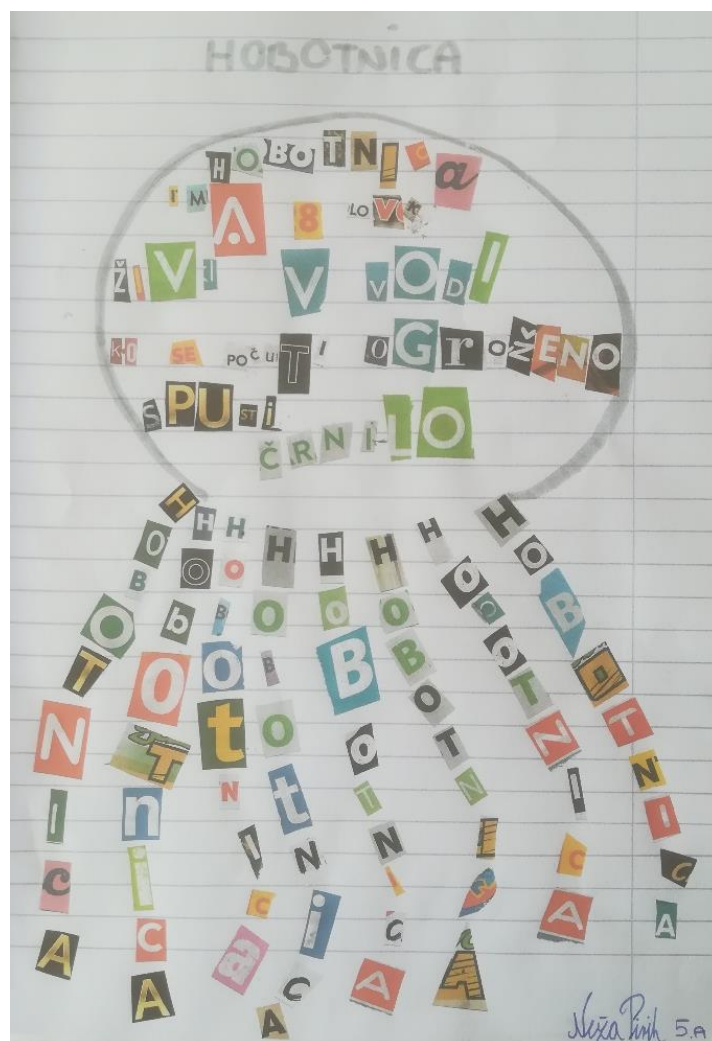
Maja Sedej, 5. a

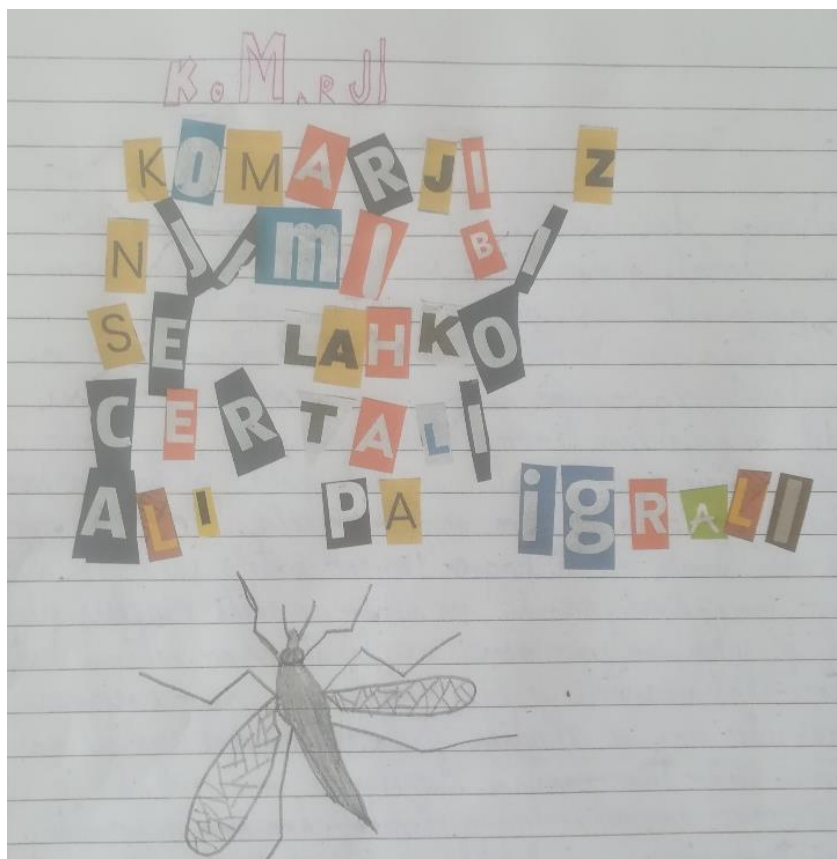
Mojca Medved, 5. a

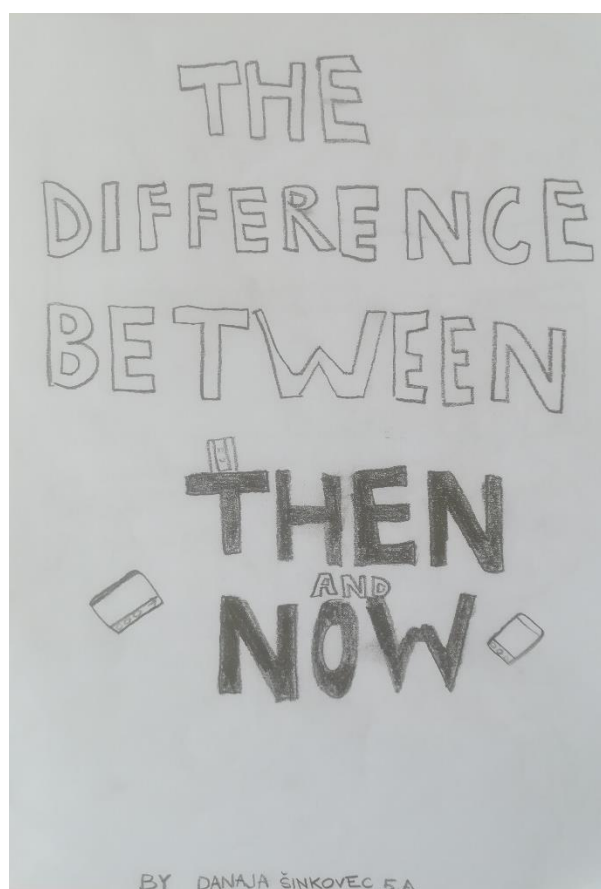
Tamara Pirih, 5. a

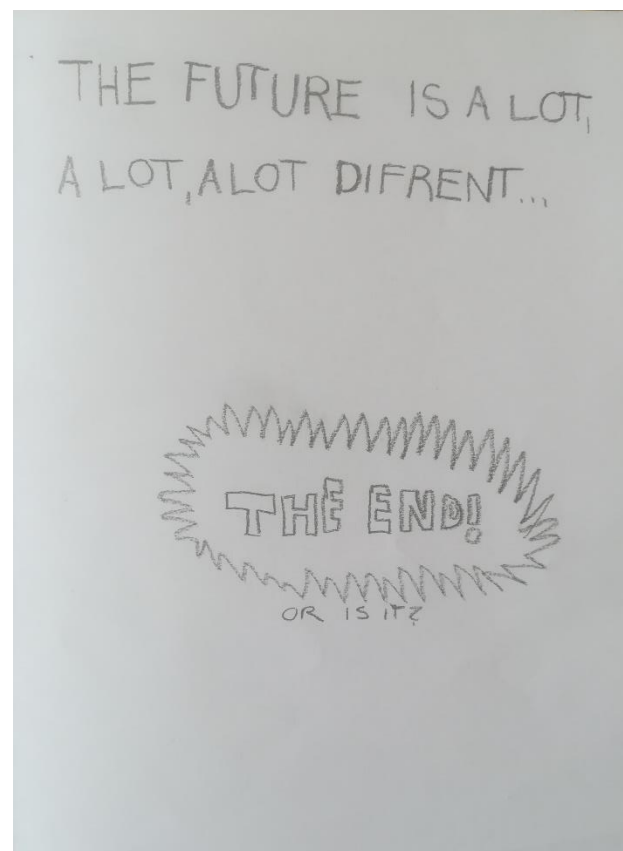

Neža Pirih, 5. a

Val Leban, 5. a

Danaja Šinkovec, 5. a

6. RAZRED

POUSTVARJANJE OB PESMI GAVČO

UČITELJICA METKA

Vsak dan učiteljica v šolo priteče
in učencem pozdravljeni v dobrodošlico reče,
ko ura začetek pouka odbije,
vsak se v svojo klop skrije.

Metka svojega medvedka okrega,
ker med uro skozi okno gleda.
Zajčka pri ocenjevanju pohvali,
ker lepo pesmico pravi.

Ko pa Metka na večerjo gre,
se za plišaste učence odmor prične.

Julija Čuk, 6. a

MALI GRADBENIK ZIDAR

Naš mali gradbenik zidar bo postal.
Zida dan na dan,
peskovnik mu material je dal.

Gradi hiše in gradove
in različne bungalove.
Še mravljam zida domove.

Jarek skoplje, rože posadi,
z vrha strehe že zastavica moli.

In vsako noč gre hitro spat
v svoj novi peščeni grad.

Neža Mohorič, 6. a

PRODAJALKA

Prodajalka počela je silne stvari,
prodajala in priporočala je oblačila tri.
Ko so nogavice v kupčevo vrečo skočile,
oči so se jim zasvetile.
Denarja je polno dobila,
saj sama ga je naredila.
Starši so prav veseli,
ker oblačila od nje so kupili.
Ker blagajne ni imela,
jo je kar iz kartona naredila.
A njena soba bila je
najboljši prostor za prodajanje.
Ker mala punčka je,
z veseljem igrala se je.

Manca Kosmač, 6. a

POUSTVARJANJE OB PESMI NUMIZMATIKI

LOVEC JAKA

Danes se je lovec Jaka
zbudil kakor kakšna spaka.
Z levo nogo je vstal,
še s postelje se ni pobral.

Popoldne v gozd se je odpravil,
kjer medveda je omamil,
ko odhajal je domov,
na poti zagledal je pokrov.

Ko vzdignil je pokrov,
je bil najsrečnejši lovec,
saj se je pod njim skrival prelepi zlati novc.
Zelo hitro ga je pobral
in do doma odfrfotal.

Doma pogledal je, kaj piše
na novcu prelepem, zlatem.
Pisalo je, da mora v puščavo,
saj mu bodo pripravili zabavo.

Naslednji dan si kovčke je pripravil
in se zadnji hip v puščavo odpravil,
ko tja je prišel,
v hotel hitro je odšel.

Zvečer je na zabavo odšel
in se zabaval dolgo v noč,
skupaj so se zelo veselili
in ga na koncu tudi nagradili.

Anžej Krapež, 6. a

7. RAZRED

PRIPOVEDI O DOŽIVETJU

SRCE MI JE PADLO V HLAČE

Pred približno dvema letoma sva z mojo mami šli hodit v griče. Že nekaj časa sva si želeli iti po neki poti, zato sva se odločili, da greva tja.

Vse do cilja nama je šlo zelo dobro. Tam sva pomalicali in se odpravili nazaj po strmi poti. Kar naenkrat ji je zdrsnilo in padla je po tleh. Mislija sem, da ji ni nič hudega, a potem je rekla, da ne more vstati. Takoj je vedela, da si je najverjetneje zlomila nogo. Takrat sem se zelo ustrašila, saj nisem vedela, kako bova prišli domov. Hitro sva poklicali reševalce, saj sami do konca poti ne bi mogli priti, ker ni mogla hoditi. Začelo se je že temniti in pot je bila zelo strma. Čez približno 30 minut so prišli reševalci in naju spravili vse do najbližje ceste, kjer so že čakali policisti in reševalci. Ko smo prišli do zdravstvenega doma, sta naju tam pričakala še brat in oče. Zdravniki so nam sporočili, da jo bodo morali odpeljati v Ljubljano. Šli smo se še posloviti, saj smo vedeli, da je še cel teden ne bo doma.

Ta dogodek je bil eden od tistih, ki jih ne bom nikoli pozabila.

Lorena Rejc Zidarič, 7. b

Z družino smo odšli na morje. Kampirali smo v manjšem kampu. Takrat sem bila stara 7 let. Po kosilu smo se odločili, da gremo na sprehod. Odšli smo izven kampa. Nekaj časa smo hodili ob obali, nato pa se je pot razcepila na dva dela. Ubrali smo desno pot, saj je bil tam lepši razgled. Po dobri uri sprehoda smo se vračali nazaj. Želela sem hoditi prva, saj se mi je zdelo, da dobro poznam pot. Ker sem prva prišla do razcepa poti, sem se ustavila, da bi počakala starše. Takrat sem zagledala lepo, majhno belo mucko. Stekla sem za njo, da bi jo pobožala. Čez nekaj časa sem ugotovila, da sem se izgubila. Kraj mi je bil neznan in staršev ni bilo nikjer. Takrat mi je srce padlo v hlače. Gledala sem okoli sebe in nikogar ni bilo. Z desne strani sem zaslišala govorjenje ljudi in hrup. Sledila sem hrupu in naenkrat srečala svojo družino. Takrat se mi je oddahnilo. Ta dogodek me je izučil, da se nikdar več ne bom oddaljevala od skupine, ne da bi komu povedala.

Žana Lapajne, 7. b

BASNI

JABOLKA

Bil je junij in jabolka so začela poganjati. Prvo jabolko se je začelo prebijati in si poizkušalo pridobiti prostor čisto na koncu veje. Druga jabolka so začela poganjati, ko se je to še vedno z mujo premikalo do veje, ki mu jo je na koncu le uspelo doseči, in začelo je rasti. Tudi na koncu veje je preživljalo zelo težke dneve – močno sonce, mraz, dež in smrad. Drugo jabolko pa je začelo poganjati takoj in čisto na sredi drevesa na toplem in suhem. Ko so vsa jabolka dozorela in so jih jeseni pobrali, se je že od daleč videlo, da je jabolko na koncu veje najlepše in najbolj rdeče. Sadjarji so ga takoj naslednji dan odpeljali na sejem, na katerem je seveda zmagalo. Prepotovalo je še veliko sveta in bilo eno redkih jabolk, ki je bilo še jabolko, saj so večino preostalih že predelali v mošt. Ravno pred smrtjo prelepega jabolka sta se prvo, najlepše, ki je preživljalo muke na drevesu in je bilo zelo lepo, ter drugo, ki je dozorelo na toplem in suhem, a je bilo tedaj že spremenjeno v mošt, srečali. Drugo jabolko se je pritoževalo, da ni moglo na konec veje in ni imelo možnosti prepotovati celega sveta, a prvo mu je samo reklo: »Brez muje se še čevelj ne obuže,« in zaspalo.

Lucija Vončina, 7. a

JABOLKO IN ČOKOLADA

Nekega dne sta se v mestu našla jabolko in čokolada. Kmalu sta se začela pogajati in izzivati. Čokolada je najprej rekla jabolku: »V vsaki stvari te lahko premagam.« Jabolko pa ji je reklo: »Ti že tako praviš, ni pa nujno, da je res.« Nato je čokolada izzvala jabolko, kdo bo hitreje odgnal stran zdravnika. Jabolko je sprejelo izziv in že sta se skupaj odpravila do deklice, ki je bila zelo majhna in ni smela pojesti veliko čokolade. Ampak ko je čokolada prišla do nje, se je punčka tako navdušila, da je celo pojedla. Bilo ji je zelo slabo, zato je njena mama poklicala zdravnika. Ko je deklica pojedla jabolko, je bila zelo živahna in nič je ni bolelo, zato ji ni bilo potrebno iti k zdravniku. Tako je v tej stavi zmagalo jabolko.

Marija Ruseska, 7. a

JABOLKA IN HRUŠKA

Na Osnovni šoli Sadije je obstajal razred, v katerem so bila sama jabolka. A že nekega jesenskega jutra je v razred stopila hruška. Ko so jo prvič videli, so se začeli tako smejati, da je hruška zbežala

iz razreda. Vsi so jo tako zmerjali, razen enega z imenom Bine. Vsi so bili njegovi prijatelji, a niso poznali njegove zgodbe.

Čas je bil za kosilo in hruška je kot zmeraj sedela sama. Vse do tega dne. Ni mogla verjeti, da se ji je pridružil Bine. Ko ji je povedal svojo zgodbo, je ugotovila, da ni edina, ki so jo zmerjali. Hruška še vedno ni mogla verjeti, da je to res. Čez teden dni so ostala jabolka pomislila, da mogoče hruška ni tako slaba, kot so si mislili. Tudi ona so se jima pridružila pri kosilu in spoznala Binetovo zgodbo. Bolj so jo začeli ceniti, saj so spoznali, da ne smeš nikoli soditi osebe, dokler je ne poznaš, ampak ji moraš dati priložnost, da se spoznata.

Lorena Rejc Zidarič, 7. b

SLIVI

Nekega dne sta se slivi odločili, da bosta splezali na visok štor. Po njim se je nabrala velika množica. Ko sta začeli plezati, je množica kričala, da jima ne bo uspelo in da naj odnehata. Prva sliva je res odnehala, druga pa je prišla na vrh. Zakaj? Druga sliva je bila gluha in ni slišala množice.

Nauk: Bodi gluha za slabe stvari!

Alex Mrak, 7. b

SRNE

Srne so bile zbrane na kupu, govorile so o lačnem volku, ki je naredil pasti, da je ujel srne. Tudi ena od srn, ki je bila zelo hitra, je slišala to novico. Ampak tri dni kasneje je srna čisto pozabila na zgodbo o lačnem volku, zato je odšla v gozd pogledat za kaj hrane. Jedla je robide, ki so rasle ob gozdni jasi in naenkrat zaslišala vse bolj čudne in glasnejše zvoke. Šla je pogledat. Iz grmovja pa je skočil volk, ki je bil videti lačen. Kar sline so se mu cedile. Volk jo je prestrašil, zato je srna skočila čez past. Volk, ki jo je poskušal ujeti, je v skoku s kopitom poškodovala oči. Volk ni videl, zato se je ujel v lastno past. Srna pa je stekla domov. Ker volka iz pasti ni nihče rešil, je stradal in umrl. Srn zdaj nihče več ni lovil.

Nauk: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Žana Lapajne, 7. b

JABLANA IN HRUŠKA

Na travniku sta rasli jablana in hruška. Hruška je bila prijazna, jablana pa ne. Vedno je tečnarila in tudi jabolka, ki jih je rodila, so bila grenka in nikomur niso bila všeč. Vsi so oboževali sladke hruške. Ko je jablana obrodila, so z nje popadala jabolka. Pojedel jih je ptič in takoj je imel pokvarjen dan. Šel je to povedat medvedu in medved je šel pogledat, kaj je s tem sadjem. Ko je prišel, ni mogel verjeti svojim očem. Jabolka so poskušala stisniti hruško v kot. Medved je vsa jabolka za kazen požrl in tako postal slabe volje. Hruška mu je v zahvalo dala vse svoje hruške. Od takrat medvedje obožujejo hruške.

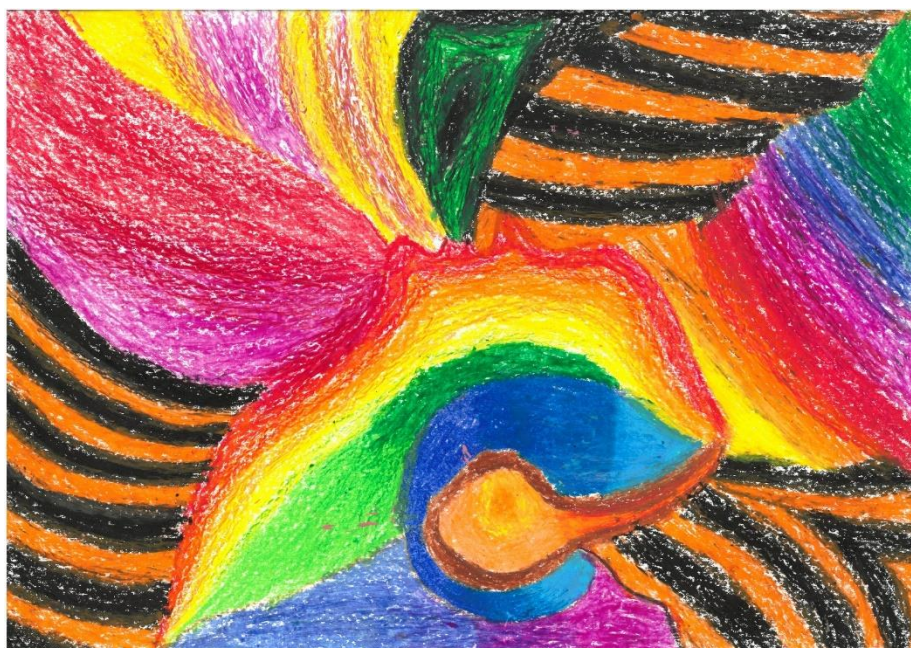
Jabolko ne pade daleč od drevesa.

Iskra Eržen, 7. b

LIKOVNI IZDELKI UČENCEV 7. RAZREDA

Nikola Risteski, 7. b

Lara Rupnik, 7. b

Ana Jereb, 7. b

PESMI ZA LITERARNI NATEČAJ – ŠINKOVČEVI DNEVI POEZIJE

DREVO

Raslo je prelepo drevo,
kot bog mogočno
in darovalo je šelesteči zvok.

Listi so padali.
Lahki kot peresce,
rdeči kot kri,
rumeni kot sonce
in oranžni kot ogenj.

Bilo je bolno.
So ga posekali.

A nam se bo močno vtisnilo v spomin.

Jakob Prezelj, 4. a

KAJ BI VIDEL

Videl bi vse lepote sveta.
Videl bi v dušo ljudi.
Videl bi čisto vse,
ko zvezde razsvetljujejo nebo teme.
Videl bi, kje je moja igrača,
kje sestrina pahljača.

Če klobuk Vsevid bi imel,
kaj vse bi jaz počel.

Jakob Prezelj, 4. a

NAJBOLJŠA PRIJATELJA

Midva sva najboljša prijatelja,
v temi, megli,
podnevi in ponoči,
zjutraj in zvečer.

Če te ne bi imel,
ne bi živel –
kako bi sploh lahko?
Midva sva kot kolo,
ki gre prek sveta.
Nikoli ne ustavi se,
saj midva sva prijatelja.

Sva največja moč sveta,
ki prihaja iz srca.
S tabo res ni me strah,
ti si pravi korenjak.
Skupaj zmoreva vse,
premagava zlobneže.

Če te ne bi imel,
ne bi živel –
kako bi sploh lahko?
Midva sva kot kolo,
ki gre prek sveta.
Nikoli ne ustavi se,
saj midva sva prijatelja.

Ela Pavšič, Neža Moravec, 4. a

TRI ŽABICE

Tri žabice, tri žabice,
tri žabice zelene,
se sončijo, se sončijo
in zdaj so vse rumene.

Gorje, gorje,
če to žabon izve.
Gorje, gorje,
če to žabon izve.

Žabon le zelene žabe rad ima,
za rumene briga ga.

Žabe so jokale tri dni in tri noči.
Se dolgo časa rumena na njih blešči.

Ko končno prevroče je postalo,
v vodo skočijo.
In rega rega kvakajo,
ker spet zelene so.

Tri žabice, tri žabice
dobro zdaj vedo,
na soncu je lepo,
a brez vode ne bi šlo.

Ela Pavšič, 4. a

ŠTIRI KRAVE

Čez doline in daljave
peljejo se štiri krave.
Vsaka svoj klobuk ima,
trajlala trajlala.

Prva skoči dol iz voza,
cmok, v travo se zvali.
V drugo zaleti se koza,
da še svoj klobuk zgubi.

Tretja zaželi si paše
in se s svežo travo baše.
Četrta se okoli smuka
in na vse pretege muka.

Mu mu mu, pojdimo zdaj »domu«.

Ela Pavšič, 4. a

SANJE

Sanje so čudna reč.
Včasih so grozne in hladne kot led,
včasih pa tople in lepe kot cvet.

Sanje so lahko potovanje,
čez travnike, morja in nebo,
čez polja pšenična kot zlato.

Včasih letimo visoko čez gore,
drugič nizko pod zemljo
prebedimo nočne more.

Potem pa v jutru vse je lepo
petelin kikirika
ptički v nov dan pojo.

Neža Mohorič, 6. a

NARAVA

Mnogi ne vejo, kaj narava pomeni,
da to so gozdovi in travniki prostrani.
Tam skačejo ptički sinički
in žuborijo potočki.

Temu nekateri pravijo raj,
vendar vsi vemo, da ga ne bo več nazaj,
če tako naprej bo šlo.

Povsod so smeti in mesta so siva,
potem pa še avtocesta za lažje potovanje
nam prepreči pot v raj.
In od tega trenutka dalje
je le malo poti nazaj.

Julija Alič, 6. a

NARAVA

Narava naša kraljica,
prelepa, čudovita.
A smeti po tebi potresajo,
divja odlagališča se delajo.

Smeti za pet Francij je,
ribe z vrečkami dušijo se.
To grozni so prizori,
ki jih moramo popraviti.

Zato smeti lepo ločujmo
in v koše jih mečimo.
Naravo lepo varujmo,
saj le ena je in se je ne da popraviti.

Manca Kosmač, 6. a

HITENJE

Vsak dan hitim,
vsak dan norim.
Še preden zaspim,
že spet se zbudim.

Prehitro noč mine,
prehitro zjutraj sonce vzide.
Dan je prekratek
za vse moje norije.

Me vabijo v naravo,
da zlekнем se v travo.
Na pašniku me čaka krava,
ob njej teliček mali tava.

Tam se končno čas ustavi
in v moji glavi mi pravi:
Deklica moja, prisluhni naravi,
uživaj, saj trenutek je pravi.

Lara Rupnik, 7. a

UMAZAN SVET

Svet naš umazan je
in prizadet
od naših smeti in grdih besed.

Zavedajmo se, da spet in spet
odvisen je od nas in naših zmed.

Pomagajmo mu, da spet postane
boljši in prijaznejši zate in zame.
Ohranimo lep planet povsod
za nas in naš naslednji rod.

Počistimo smeti v naši glavi
In naravi.
Mislimo pametneje,
ravnajmo s srcem
in nazadnje spravimo vse na zelene veje.

Nika Tušar, 8. a

LITERARNI NATEČAJ – TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

PROCESI, KAKO JE POTEKALA VOJNA ZA SAMOSTOJNO SLOVENIJO

O dogodkih sem se pogovorila s svojim dedkom, ki je imel takrat 34 let.

V takratni Socialistični republiki Sloveniji smo imeli dve oboroženi strukturi. To sta bili milica in teritorialna obramba. Milica se je leta 1992 preimenovala v policijo. Bila je pod poveljstvom takratne slovenske vlade, ki se je imenovala izvršni svet. Milica je bila sestavni del vseh organov za notranje zadeve v Sloveniji, bila pa je edina uniformirana struktura, sestavljena iz aktivnih miličnikov kot tudi rezervnih. Rezervnih je bilo dvakrat več kot aktivnih, med njimi sem bil tudi jaz.

Milica je takrat delovala v okviru postaj in oddelkov milice. Postaje so bile v vseh takratnih občinah, oddelki pa po večjih krajih.

Druga oborožena struktura je bila teritorialna obramba, ki je bila delno pod poveljstvom občin, kjer so delovali občinski štabi teritorialne obrambe.

Velik vpliv na teritorialno obrambo je imela tudi Jugoslovanska ljudska armada, saj so bili v nekaterih štabih teritorialne obrambe njihovi oficirji.

Ko je bila teritorialna obramba v letu 1990 po prvih večstrankarskih volitvah delno razorožena, ji ponekod ni uspelo priti do svojega orožja, ki so ga hranili v vojašnicah, je slovenskim državljanom v obdobju 1990–1991 ostala samo milica, ki je bila visoko in strokovno organizirana in tudi oborožena. Imela je tudi posebne enote, ki so bile še dodatno opremljene in oborožene.

Pripadniki organa za notranje zadeve, najbolj pa milice, so se z osamosvojitvenimi procesi ukvarjali že v letu 1989, ko so bile zaradi zaostrenih razmer v takratni Jugoslaviji v Ljubljani 1. decembra 1989 napovedane demonstracije in bi se jih udeležilo več 10 000 demonstrantov iz cele Jugoslavije. To bi pomenilo grožnjo za demokratične spremembe v Slovenji, demonstracije, ki so se napovedovale, so bile prepovedane, v preprečitve teh demonstracij je bilo vključenih okoli 6000 takratnih aktivnih rezervnih miličnikov. Nekateri so bili poslani na mejo s Hrvaško, drugi pa smo

delali na postajah in oddelkih milice, ob tem pa je potrebno zapisati, da so bili rezervni miličniki popolnoma izenačeni z aktivnimi.

Imeli smo orožje in službene izkaznice z vsemi pooblastili. Na spomin na 1. december 1989 veterani, člani združenja Sever, praznujemo spominski dan. Ko je teritorialna obramba ostala brez orožja, je pod okriljem organov za notranje zadeve začela delovati tajna organizacija MANEVRSKA STRUKTURA NARODNE ZAŠČITE (MSNZ), kjer smo odločilno vlogo odigrali prav miličniki, skupaj z zaupnimi pripadniki teritorialne obrambe smo začeli zbirati orožje in ga skladiščiti na tajne lokacije pri ljudeh, ki smo jim lahko zaupali. Varovali smo vse pomembne dogodke, ki so se dogajali, recimo plebiscit decembra 1990, na katerem smo se odločili, da želimo živeti v samostojni državi Slovenji. V počastitev na plebiscit praznujemo državni praznik dan samostojnosti in enotnosti.

Odločitev o razglasitvi samostojnosti je bila zamaknjena za 6 mesecev, saj je bilo potrebno še veliko narediti, da bi bili dejansko samostojni, tudi milica se je na to pripravila. Potekala so različna usposabljanja. Pred dnevom razglasitve samostojnosti 26. junija je bila milica pripravljena na obrambo nove države. V ta spomin praznujemo državni praznik dan državnosti. Že dva dni pred razglasitvijo je bil opravljen 50 % vpoklic rezervnih miličnikov, drugi dan pa 100 % mobilizacija. Skupaj s teritorialno obrambo smo postavljali barikade na cestah in nadzorovali premike jugoslovanske vojske.

Na postaji milice v Idriji je delovalo okoli 50 aktivnih in rezervnih miličnikov, v Cerknem pa okoli 30, kljub temu da na območju Cerkna in Idrije ni bilo vojaških objektov, razen vojaškega skladišča v Črnem Vrhu nad Idrijo. Nekateri od naših rezervistov in aktivnih so hodili vsak dan v Novo Gorico. Nekateri miličniki smo delali na postaji in oddelku milice tudi več mesecev vse do umika zadnjega vojaka jugoslovanske vojske iz Slovenije. 25. oktobra 1991 praznujemo dan suverenosti.

Od teh dogodkov je minilo več kot 30 let, zato so mogoče nekateri že odšli v pozabo, tudi zaradi tega morate biti mladi seznanjeni o dogodkih tistega časa.

Za konec pa vam povem še eno zgodbo.

Odšel sem na dolžnost na postajo. Doma sta ostala moja sinova ter stari starši. Z lipovih vej sta trgala cvetove za čaj. Ravno takrat je nad našo hišo proti Želinu letel vojaški helikopter in se obrnil nazaj proti Idriji. Otroka sta pustila vse, koš pokrila z vejami lipe in se skrila pod koš, tako kot sem jima naročil. Takrat je moj ata imel 3 leta in ta dogodek mu je zelo ostal v spominu.

Nina Sedej, 7. a

TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

Čas osamosvajanja Slovenije spada v čas, ko je moj oče zaključeval srednjo šolo. To je bilo obdobje izrazitih družbenih sprememb, ki pa so se dejansko pričele že dosti prej. Jugoslavija kot velika tvorba šestih različnih narodov je bila talilni lonec, v katerem je vrelo že dosti časa in izbruh je bil zgolj vprašanje časa. Oče mi je pripovedoval, da je že v letih 1986 in 1988, ko je hodil še v osnovno šolo, redno prebiral tednik Mladino in ostale revije, v katerih so avtorji pisali o potrebnih družbenih spremembah in o zamenjavi družbeno-političnega sistema v takratni državi. Neredko se je že takrat uporabljal izraz osamosvojitve, tudi konfederacija, znotraj katerega si je marsikdo predstavljal bodoči razvoj in bodočo vlogo Slovenije kot bolj samostojne republike znotraj Jugoslavije oz. povsem samostojne države, ki je osamosvojena vseh spon, tako političnih kot gospodarskih, z nekdanjo državo. To je bil tudi čas protestov, ki so svoj vrh dosegli ob protestu zoper sodni proces četverici (Janša, Borštner, Tasić, Zavrl), ko je pred sodiščem v Ljubljani protestiralo več kot 10.000 ljudi. Množična mobilizacija podobno mislečih leta 1988 je nedvomno pospešila demokratizacijo slovenske družbe in na nek način napovedovala tudi začetek skorajšnjega konca, tako sistema kot nekdanje države. Da je bilo temu res tako, so potrdili tudi kasnejši dogodki ob razglasitvi slovenske samostojnosti in skorajda istočasne aktivnosti nekdanje skupne vojske ter zveznih oblasti, ki so rezultirale tudi v vojaški agresiji na mlado samostojno državo.

Slovenska skupščina je ustavni zakon o samostojnosti sprejela 25. junija 1991. Vojna je potekala med 27. junijem in 6. julijem leta 1991. Na srečo je glavnina vojne vihre Idrijo ter Spodnjo Idrijo in okolico v večji meri zaobšla, saj tu ni bilo vojaških spopadov. Kljub temu so bile na strateških točkah nameščene oborožene enote, ki so jih sestavljali pripadniki Teritorialne obrambe in takratne milice. Tudi Spodnjo Idrijo so preletavala vojaška letala, skozi vas so se vozili vojaški tovornjaki, občutila se je povečana prisotnost teritorialcev in miličnikov. Pripadniki civilne zaščite, oboroženi s strelnim orožjem, so stražili tudi bližnji tovarni, med njimi je bil tudi moj stari oče. 1. julija 1991 je v Črnem Vrhu nad Idrijo eksplodiralo skladišče za orožje in strelivo Jugoslovanske ljudske armade (JLA), v katerem je bilo orožje Teritorialne obrambe Slovenija. Skladišče so stražili vojaki JLA. Teritorialna obramba Idrija je naredila bojni načrt, v katerem naj bi nevtralizirala stražo in evakuirala orožje iz skladišča. Načrt jim ni uspel in na koncu je straža JLA zažgala skladišče. Zažgali so ga z metanjem ročnih bomb, gorečih cunj, namočenih v nafto, ter s streljanjem s tromblonom. Požar je povzročil veliko materialno škodo, a človeških žrtev na srečo ni bilo.

Vojna za Slovenijo je za seboj pustila 76 žrtev, 19 na slovenski strani, 45 na strani JLA, 12 pa je bilo tujih državljanov. Vsaka vojna je zlo, saj povzroča tako materialno kot nematerialno škodo ter pušča globoke brazgotine v zgodovini človeka. Naj se nikdar več ne ponovi.

Vir: pogovor z Urošem Štucinom

Zarja Štucin, 7. b

OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE

26. junija 1991 se je začela vojna za osamosvojitve Slovenije. Moj dedek Marko se še danes dobro spominja tistih dni. Prosila sem ga, da mi pove kakšno zgodbo, ki jo bom lahko delila z vami.

Bilo je 25. junija, ko je dobil sporočilo takratne teritorialne obrambe. Pisalo je: Pripravi vojaške stvari, odhod ob 24.00 uri. In res, točno ob polnoči ga je pred blokom, kjer je takrat živel, čakal kombi. Ko je vstopil, je v njem zagledal še druge moške prav tako z vso vojaško opremo. Odpeljali so se, ne da bi sploh vedeli kam. Tudi njegovi domači niso vedeli, ne kam gre ne kdaj se bo vrnil. Vse je bilo zelo skrivnostno.

Ko so po dobri uri vožnje prispeli na cilj, še vedno niso prepoznali kraja. Bila je noč in nastanili so jih v nekem domu. Imeli so skupne spalnice, kopalnico in kuharja seveda, ki je poskrbel, da niso bili lačni. Zjutraj, ko so se zbudili, so kaj kmalu ugotovili, da so zelo blizu Idrije. Bili so na Vojskem.

Razdelili so jim orožje in njihova naloga ja bila, da so stražili in pregledovali Vojskarsko planoto. Imeli so namreč informacije, da so na Vojskem prebežniki iz jugoslovanske vojske. To so bili oboroženi oficirji iz bivših jugoslovanskih držav, ki so služili vojsko v JLA. Odločili so se, da bodo ob izgonu jugoslovanske vojske iz naše države sami ostali v Sloveniji in se borili proti JLA. Res so jih naši vojaki ujeli in izkazalo se je, da niso imeli slabih namenov. Zares so bili pripravljeni pomagati slovenski vojski in se boriti proti JLA.

Spomni pa se, da so nekega dne prejeli klic iz trgovine na Vojskem. Prodajalki sta sporočili, da je bil v trgovini mlad moški, ki ni spregovoril niti besede. Samo hodil je po trgovini, si ogledoval stvari in nato odšel. Nastala je velika panika. To bi lahko pomenilo, da je bil v trgovini vohun, ki bi izdal naše vojake. JLA bi tako lahko napadla Vojsko. Vojaki so cel dan preiskovali planoto in zbirali informacije o neznancu. Na koncu se je vse dobro končalo. Domačini so povedali, da tega moškega poznajo. Bil je namreč mlad fant, ki je živel v Idriji, na Vojskem pa so imeli počitniško hišico. Razlog, da je bil fant tiho, je bil samo eden, bil je namreč gluhonem. Vojaki in krajani so si zelo oddahnili.

Dedek je med osamosvojitveno vojno tako 3 tedne preživel na Vojskem. Danes se teh dni z veseljem in ponosom spominja. Vse se je dobro končalo in danes živimo v svoji državi.

Žana Lapajne, 7. b

SPOMINI NA OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

Spomini moje mame:

Ko se je vojna začela, je moja mama štela okoli trinajst let. Prvi dan jo je že pretresla novica, da bo moral njen oče, moj dedek Janez, oditi držat stražo v Cerkljanski vrh (Kotnik). Domače je zelo skrbelo, saj ga ni bilo domov več dni. Spominja pa se še dogodka, ko so bili pri maši in jih je nek gospod prestrašil, da je v Ljubljani strmoglavil helikopter, zato so zaključili in odšli domov.

Spomini moje babice:

Babica mi je pripovedovala, da sta s prababico delali na njivi, ko so začeli razstreljevati televizijski oddajnik na Nanosu. Tako močno je pokalo, da se je prestrašila in ni vedela, kaj storiti, prababica pa je takoj vedela, koliko je ura, saj je preživela že drugo svetovno vojno. Odvrgla je motiko, ki jo je imela v rokah, in rekla da gresta domov. Spominja pa se tudi dogodka, ko so imeli na Eti v Cerknem sestanek, na katerem so jim povedali, da so označili zasilni izhod in naj odidejo gor na hrib v primeru, če bi stavbo začeli razstreljevati.

Spomini moje druge babice:

Spominja se le tega, da so poklicali mojega dedka, naj jim sporoči, če bodo mimo hodili neznani ljudje, saj na cesti, ki pelje med Novaki in vodi do Gorenjske, postavljajo barikade.

Spomini mojega dedka:

Dedek mi je povedal, da je dobil poziv, naj gre z vsemi ostalimi držat stražo na Cerkljanski vrh (Kotnik), da ne bi pristal jugoslovanski helikopter in pripeljal njihove vojake. Spali so v kozolcu na senu, žene iz bližnjih hiš pa so jim nosile hrano in pijačo.

Spomini mojega očeta:

Oče se spominja le tega, kako so vaščani vsi prestrašeni govorili o vojni in kaj se dogaja.

Spomini mamine prijateljice:

Pripovedovala mi je, kako sta s sošolko ravno odhajali proti študentskem domu v Rožni dolini, ko je blizu njiju padel helikopter. Ustrašili sta se in se skrili v najbližji grm. Ko se je vsa panika malo polegla, sta se hitro napotili proti študentskem domu, ker so vsi panični čakali, kaj se bo naredilo. Hotela je oditi domov, vendar ni mogla, kajti ulice so bile prazne, avtobusi sploh niso vozili in ljudje so bili vsi prestrašeni zaprti v svojih domovih. Ni vedela, kako bo prišla domov, ko ji je nekdo sporočil, da naj vsi, ki so iz Idrije, grejo na vlak, ki vozi do Logatca, in da jih bodo tam počakali starši, sorodniki ali znanci, in tako je srečno prispela domov.

In to je vse, kar so mi povedali.

Meta Tušar, 7. a

TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

Podnaslov: LEP NAČIN

Doma smo se pogovarjali o osamosvajanju Slovenije in oče, ki je živel v Škofji Loki nasproti vojašnice, nam je pripovedoval, kako ga je sam doživljal. Pripovedoval nam je o njegovem sošolcu, ki ga je zadela zatavana krogla, o tem, kako so nato v mesto prihajali vojni begunci, kako so osamosvajanje doživljali vojaki, ki so se bojevali na Brniku ...

Povedal nam je, da je osamosvajanje za sabo potegnilo različne stvari. Žalostno je, da je bilo veliko stvari tudi slabih. Vojna je s sabo prinesla veliko žalosti in strahu. Vsi, ki so izgubili nekoga ljubega, so žalovali, tisti, ki so se morali bojevati, so se bali za življenje, tudi navadne ljudi, ki se niso bojevali, je skrbelo bližnje ... Na srečo vojna ni trajala dolgo. Ko sem ga poslušala, sem razmišljala, ali so bile vse te bolečine in strahovi potrebni. Lepo je, da živimo v svoji državi, vendar vojne niso dobra rešitev, kajti vse probleme se da rešiti s spoštljivim pogovorom. Verjamem, da bi tudi v tem problemu uspeli najti rešitev. S tem bi prizadeli veliko manj ljudi, ki v nesporazum niso vpleteni in želijo samo mirno živeti.

Sklenila sem, da bom poskušala vse probleme rešiti na lep način. Če si to kot narod vsi prizadevamo in na tem delamo, bomo vsi lahko živeli mirnejše in lepše življenje brez nepotrebno prizadete bolečine in strahu pred vojno ter tako dosegali cilje na pravi način. Le tako bomo lahko uživali v naši Sloveniji.

Iskra Eržen, 7. b

TUDI PRI NAS JE POTEKALO OSAMOSVAJANJE SLOVENIJE

Moj oče Matej Lapanja mi je pripovedoval, kako je bilo, ko so se borili za samostojno Slovenijo. Povedal mi je, da ga je ponoči med 23. in 24. junijem 1991 zbudil kurir Teritorialne obrambe (TO), ki je prinesel uradni poziv. V njem je pisalo, da se mora v dveh urah zglasiti na štabu TO na Kosovelovi ulici u Idriji. Po prihodu so jim najprej odtrgali zvezdo s titovke in potem mu je prav odleglo. Vsi so bili prestrašeni in zaskrbljeni, saj niso vedeli, kaj se dogaja. Zbrali so se v sobi, bilo jih je okrog dvajset. Po kratkem nagovoru poveljnika se jim je začelo svitati, kaj se dogaja. Naročil jim je, naj počakajo še pol ure, da jim pripeljejo nove puške in bojno strelivo. Pri srcu jih je stiskalo, saj so bili prepričani, da jih bodo peljali na mejo s Hrvaško. Približno ob štirih zjutraj je pripeljal tovornjak s Kolektorja, ki ga je vozil sedaj že pokojni Drago Primožič. Naložil jih je v tovorni del in jih odpeljal neznano kam. Po nekaj minutah vožnje so ugotovili, da jih verjetno pelje na Vojsko. Čez dobre pol ure se je tovornjak ustavil pred domom ČŠOD Vojsko. Zjutraj so jih postrojili in jim povedali, da so prišli varovat aktivne oficirje JLA, ki jih bodo ulovili ali pa se bodo sami predali TO. Sledil je cel dan, namenjen preizkusu orožja ter urjenju, nato pa se je začela vojna za Slovenijo. Že v prvih dneh so pripeljali 30 visokih častnikov. Tako je oče na Vojskem ostal kar 30 dni. Nazadnje so odpeljali oficirje, moške pa so se vrnil domov.

Oče je pripomnil da je bila situacija izjemno nenavadna in temu primerno je bilo tudi počutje. Ko pa se je vrnil nazaj v samostojno Slovenijo, ga je preplaval enkratni občutek.

Gašper Lapanja, 7. a

OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE

Nekega dne, bilo je leta 1990,
se je začela vojna za osamosvojitve Slovenije.
Bil je strah in trepet,
a še vedno ne velik preplet.

Slišati je bilo veliko pokov
in bilo je veliko šokov.
Pripravljene vojake smo imeli,
da bi nas branili, da česa hudega ne bi doživeli.

Orožje pripravljeno je bilo,
a na srečo se nič hudega ni zgodilo.
Vsi hoteli smo vedeti, kaj bo,
saj sami smo se strinjali s to odločitvijo.

Zato bodimo zdaj veseli,
ker imamo, kar smo hoteli!

Marija Ruseska, 7. a

OSAMOSVOJITEV SLOVENIJE

Slovenska osamosvojitev
je bila prava odločitev
naših sanj.

Dobili svojo državo smo
in nikdar več tako ne bo,
kot je včasih bilo.

Osamosvojitev
praznujemo z veliko prireditev,
ko spominjamo se ponosnih odločitev.

Na večer razglasitve vsi veselili smo se,
a kaj nas jutri čaka,
vedel ni nihče.

Sredi noči zaslišali smo glasen pok
in nastal je pravi šok.

Nismo vedeli, kaj pričakovati,
a kljub vsemu se nismo vdali.

Lorena Rejc Zidarič, 7. b

LITERARNI NATEČAJ – ZDRAVA ŠOLA

ANJA IN HRUŠKE

Živijo! Moje ime je Anja. Živim na veliki kmetiji, kjer imamo ogromno živali vseh vrst, velikosti, starosti in barv. Moji starši ne hodijo v službo, saj imajo dosti dela na kmetiji. To se mi ne zdi pošteno, kajti jaz moram hoditi v šolo, medtem ko lahko ati in mami crkljata kozice ali pa molzeta krave in pobirata jajca. Vendar nisem tu zato, da bi vam razglabljala o svojih problemih. Pojdemo raje k bistvu. Kot sem že rekla, živimo na res gromozanski kmetiji, torej imamo tudi ogromne njive in sadovnjake, v katerih gojimo res veliko sadja in zelenjave. Moje najljubše sadje je hruška. Res ne razumem ljudi, ki ne marajo hrušk, to je pa ja najboljše sadje, kar jih obstaja. In moja zgodba s hruškami je pravzaprav zelo nenavadna. Pa vam jo bom zaupala.

Začelo se je nekega dne, ko smo jeseni v sadovnjaku pobirali pridelke tistega leta. Bila je odlična sezona za hruške in takrat je bilo to zame prav čarobno leto. Pojedla sem lahko toliko hrušk, kot jih nisem še nikoli v svojem življenju. A ko sem tisti dan plezala po visoki lestvi na najvišjo vejo, da bi dosegla najbolj sočno hruško, mi je spodrsnilo in telebnila sem z glavo ob tla.

Kar naenkrat sem se znašla sredi velikanskega travnika, obdana s samimi drevesi, polnimi hrušk. Počutila sem se kot v nebesih. Toliko hrušk, sem si mislila, kako bom vse pojedla. Stekla sem do prvega drevesa, odtrgala najlepšo in z velikansko slastjo ugriznila vanjo. Ampak bljek! Hruška je bila tako slabega okusa, kot ni bila še nobena, izpljunila sem jo na tla ter poskusila drugo, misleč, da je bila ta verjetno napol gnila. Ampak glej ga zlomka, ta je bila še slabša. Poskusila sem še eno, ta pa je bila še slabša. Na obrazu se mi je v trenutku izbrisal moj lepi nasmešek in privrele so na plan gromozanske solze. Nisem mogla verjeti, da mi hruške niso več všeč. Iz čiste trme sem jih poskusila še najmanj petnajst. Nič, vsaka je bila slabša od druge. Kako, sem si mislila, saj to je bilo vendar

moje najljubše sadje, kaj se je zgodilo! Planila sem v glasen jok. Ko sem tako nekaj časa jokala, sem se kar naenkrat znašla v morju svojih solz. A kaj kmalu sem ugotovila, da sploh ne znam plavati. Tako me je voda sunkovito potegnila vase. Zaprla sem oči in prikazala se je trda tema. Nekaj časa sem bila zakopana globoko v svojih mislih, kajti še vedno nisem razumela, zakaj mi hruške niso več všeč. Zaslila sem čisto tiho govorjenje. Prisluhnila sem. Ko sem nekaj časa napeto poslušala, sem iz glasu razbrala mamin glas. Zavpila sem: »Mami!« Odprla sem oči in zagledala mamo in očeta, kako sedita v bolnišnici. Počasi sem se zavedela, da ležim na bolniški postelji s povito glavo. Mama se je stegnila k meni in mi obrisala potno čelo. Usedla se je k meni in mi razložila, da sem pri pobiranju hrušk v sadovnjaku padla z lestve in se močno udarila v glavo. Zdaj mi je bilo vse jasno, od kod so prišle moje izredno čudne sanje. Vendar nekaj me je še zmeraj mučilo. Ali res ne maram več hrušk? Takoj ko smo prispeli domov, sem se, kakor hitro sem mogla (seveda ne prehitro, saj sem imela še vedno poškodovano glavo), odpravila v sadovnjak preizkusiti, ali je ta norija s hruškami v mojih sanjah resnična. Odtrgala sem eno izmed hrušk, ki so ostale, in jo nekam zadržano ugriznila. Čudež! Hruška mi je bila všeč in pojedla sem jo z največjo slastjo do tedaj.

Nikoli v življenju nisem ničesar jedla s takšno slastjo in veseljem, pa čeprav je bila to samo mala rdeča hruška. In ugotovila sem, da je treba ceniti vsako malenkost, naj je še tako majhna. Zapomnite si: tudi mala rdeča sladka hruška te lahko spravi v neznansko srečo, četudi je le majhna rdeča sladka hruška.

Nika Tušar, 8. b

LIKOVNI IZDELKI UČENCEV 8. RAZREDA

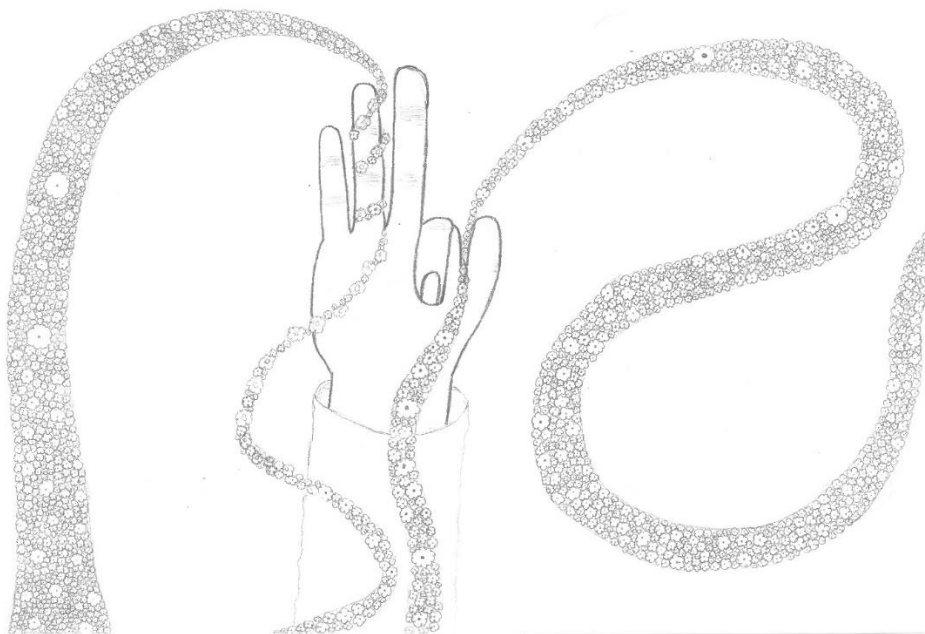
Katarina Pisk, 8. b

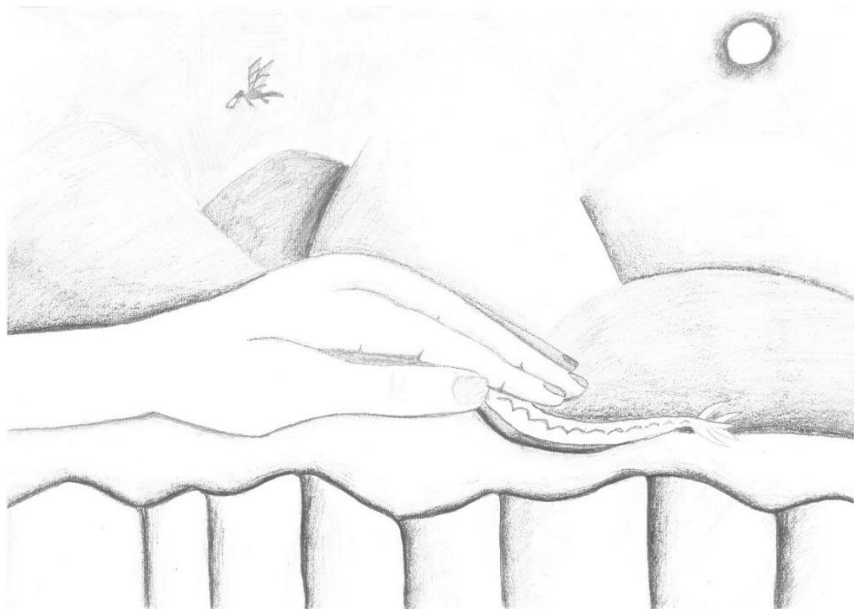
Nika Tušar, 8. b

Tija Černilogar, 8. a

Karin Gnjezda, 8. a

Klara Jurca, 8. b

TWO THEFTS IN A DAY

Today at 8 AM, when I was going to school like every day, happened a gas station theft. I saw a thief. He was wearing a black sweater, black pants and shoes and he was carrying a bag. He was standing on a chair and destroying a camera. I think the alarm was off. Everything was quiet. Then he hid behind the cashier desk. I did not see him anymore. I was trying to find my mobile phone to call the police, but I did not find it. I forgot it at home. Then I ran back home to get my mobile phone.

When I arrived there, the front door was broken. Someone broke in. Nothing was in its place. Everything was messy. In my mom's jewellery drawer there was nothing. It was opened. My phone and computer were also gone. The TV was broken. There were not any keys on the key stand. Dad's wardrobe was almost empty. The garage was empty too. I thought that the thief ran away before I came into the house. But he escaped when I was in the house. I saw him running. I tried to follow him, but he was too fast.

I went to my neighbour's John house. I told him about everything I saw. He thought that the gas station theft and our house theft were connected. He called the police and told them about what I saw.

They called me to the police station as an eyewitness when they got both thieves. They told me that they were from the same criminal group and that one of them just escaped from the prison.

After all that, I do not want to be involved in any theft again.

Filip Gnezda, 8. a

THE NEWS

Today something surprising happened. I was chilling and watching TV. As I was going to the kitchen to grab a drink the news caught my eyes. Some woman was reporting of what happened. There was an escape from the police and it was happening in my neighbourhood! Besides that, next to my house, at my neighbour's. Thank God I was on the vacation yesterday, so I wasn't involved in all the

drama. The news reporters were saying that cameras caught everything that had happened. Now, let me tell you all the details that the news told... My neighbour's name is Kate. Kate was normally walking home from the store. As usual nothing special happened when she was going, but yesterday was different and she didn't know it until she got a message. Some thief, who was wearing all black as my other neighbour Amy said broke in Kate's house. Amy said that she thought it was Kate's husband, who came home early from his job trip, so she hasn't said anything. Kate said that the thief stole her bag. Inside that bag was a key and her mobile. Even though the story isn't quite surprising so far, the news reporters said that that key is the key to the bank's safe. Yes, Kate works at the bank and has keys of every safe there is. She was that stupid that she put them in her bag in the middle of her work. Maybe the thief saw that she put them in and followed her to her home. He probably hid behind bushes and waited for her to leave. As the thief went to the bank at midnight, he couldn't see anything. He wanted to switch on the light but instead he switched on the alarm. Kate and the police immediately got the message. Police got to the bank quickly, Kate needed to find the keys and there she found out that she got robbed. She quickly put on her coat and went to the bank. When she got there the police was already there. They had told her that the thief ran away when they got there. The police have next to the unopened safe also found Kate's bag, as well as the keys and the mobile. The police said that they just need to find the thief and everything will go back to normal. The next day, the second day that I was home I specifically turned on the news. The police caught the thief. I was happy that all the things got back to normal.

Tija Černilogar, 8. a

9. RAZRED

KONSI DEVETOŠOLCEV

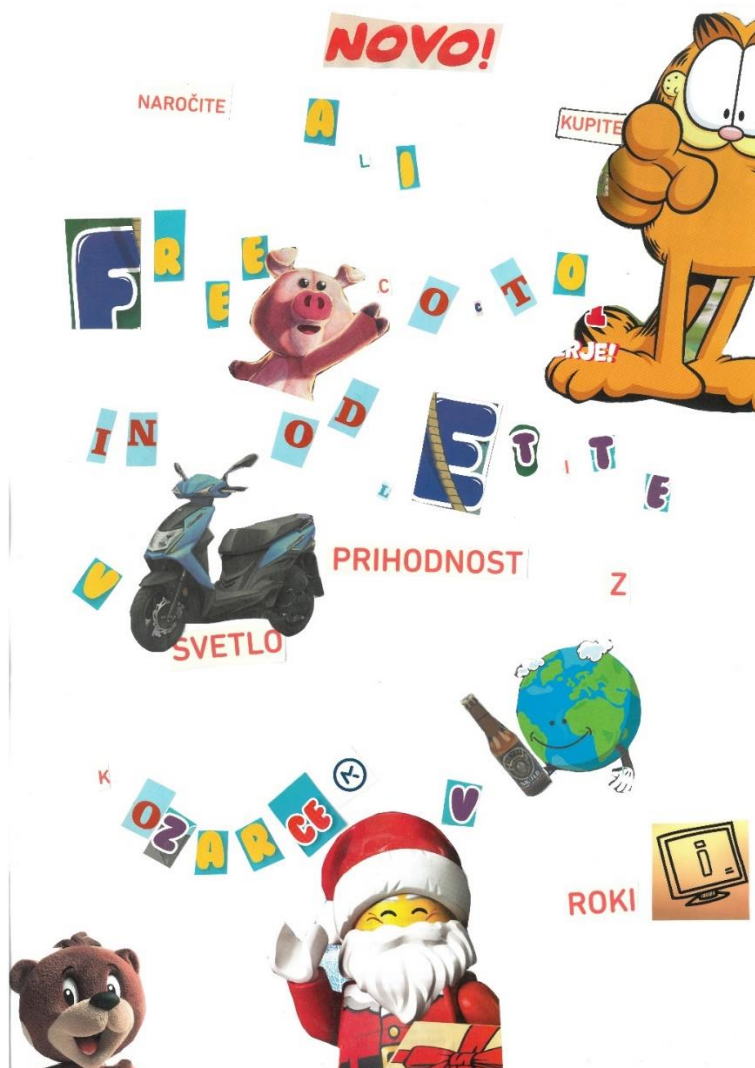

Brina Sotlar, Neža Korenč, Vanessa Kavs, 9. a

DRAGE MAME, KAKO STE?

Matic Seljak, Nejc Seljak, 9. a

Karolina Mihevc, Lara Habe, 9. a

Neverjetno

Pametna

INTERAKTIVNA

zaščita

SE ZAČNE

PRI NAS!

Vikend norih

PALČKI ZA UŠESA

Spremljajte

JABOLČNI ZAVITEK*
85 g

Vse, kar potrebujete

Čistimo

PRI NAS!

ne le

PRIPOMOČEK

za učitelje na

bogate

KREMNE REZINE
4 x 100 g

MOJ NANDE

IZVLECI

KAJMAK

IN

Vrzi me v ustrezen smetnjak

varčujno

Ogrodje iz jekla, zlozljivo

DRUŽBOSLOVJE

poletje

VODICA

VENTILATOR*
Ø 30 cm, 3 hitrosti

Neverjetna
PONUDBA

od

9.-15. junija 2022

ZAČNE

SE

PODPORA

aktivnosti

TEKOČE

TORTILJE Z
OKUSOM
CILJIA

IZBERITE

NOČNE

KUMARE

IN

PRIHRANITE

DALJŠI

SLOVENSKI MLADI KROMPIR
• cena za 1 kg

Ste pripravljeni

da

KUP

ITE

ZAČINJENO MLETO MEŠANO
MEŠO

za
popolno

Kekec
pištolica

pojedino

Maša Bolarič, Maša Vegelj, 9. a

DON'T SEND PICS

DON'T TRUST

PEOPLE

U

DON'T

KNOW

Maruša Tušar 9.a

Maruša Tušar, 9. a

TEMAČNOST

SOLZE

NOVE

STRAH

PRINAJAO.

SANJE

TEMAČNE

ME

KLIEJO.

V

SEKUNDI

STRAH

ZA

VEDNO

JE

IZGINIL.

Žana Kordič, Diana Carli, 9. a

ZA STARŠE

Ali možgani vašega otroka dobijo DOVOLJ OMEGA-3?

Iz Bezen

GREMO Z MULCI

SVETOVALNICA ZA STARŠE

PRIPNITE SEBE IN OTROKE!

ŽIVAL JE ČUTEČE BITJE. NAJ NE BO IGRAČA.

SPANJE IN uspavanje

Naj se otroci igrajo!

VPRAŠAJTE

OTROKA,

KAJ MU JE VŠEČ

ZAKAJ JE TAKO
POMEMBEN?

USTREZNO

RAZVIT GOVOR

OTROCI

NAVIDEZNO

ZRELI

ALI

»POSTARŠENI«

KAKO ZELO se imamo radi

PEDIATRINJA

O SPANJU

#VARNOSTNI PAS

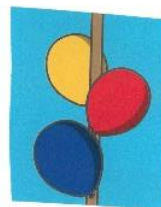
Karin Pišlar, Lejla Vidič, 9. a

LjUBEZEN

vESELJE

SREČA

PRAVI prijatelji

VSAK DAN JE LAHKO DAN ZA VESELJE!

ČISTO VSAK DAN JE PRILOŽNOST, DA SE VESELIMO

PRAZNOVANJA SO ZARES ZABAVNI DOGODKI.

PRAZNUJMO SKUPAJ!

VSAKO PRAZNOVANJE JE S TORTO ŠE LEPŠE!

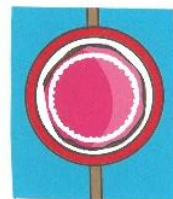
VESELIŠ SE DRUŽENJA Z DRUŽINO ALI S PRIJATELJI.

LEPO PREŽIVETEGA DNEVA.

TA DAN
OBČAJNO PREŽIVIMO V DOBRI DRUŽBI
IN SE RAZVESELIMO TORTO!

VESELIŠ SE KO PRAZNUJEŠ

PRAZNOVANJE

ZA OTROKE IN MLADINO

PRAZNOVANJE

Maruša Tušar, 9. a

